مور

(لنډې کیسې)

Ketabton.com

روشن لال ملهوتره

۱۳۹۴ لمریز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـــور

(د لنډو کیسو ټولګه)

روشن لال ملهوتره

۱۳۹۴ل کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم:	مور (لنډې کیسې)
لیکوال:	روشن لال ملهوتره
چاپ زیار:	محبوب الله خان
خپروندی:	د افغانستان ملي تحريك، فرهنګي څانګه
ویبپاڼه:	www.melitahrik.com
کمپوزګر:	شاه محمود شینواری
ډیزاینګر:	ضیاء ساپی
پښتی ډیزاین:	فیاض حمید
چاپشمېر:	۱۰۰۰ ټوکه
چاپکال:	۱۳۹۴ ل کال/ ۲۰۱۵م

د تحريك د خپرونو لړ: (۳۴)

یادونه: د چاپ حقوق له ملي تحریک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسولیت لیکوال پورې اړه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالـــۍ

هغو پښتنو ته چې په ګڼ ژبو ټولنوکې ژوند
کوي، خو خپله پښتو يې نه ده هېره کړې، خبرې
او ليکل پرې کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـــــــړلـــیک

سرلیک	مخ
۱- د ملهوتره پر لنډوکیسوڅو ټکي	۱
۲- ددې کتاب په اړه	۳
۳ - فحاشه	۵
۴- د کافرانو خدای	۱۳
۵ - پرتوګاښ	۳۱
۶ - خدایي خدمتګار	۴۳
۷ - غټې غټې سترګې	۵۱
۸- بوډا	۶۱
۹- سوالګر	۶۹
۱۰- مور	۷۳
۱۱- د لیکوال لنډه پېژندنه	۸۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تحریك یادښت

د افغانستان ملي تحریك د (۱۳۹۳ ل) كال په پیل كې له خپلو ګرانو هېوادوالو سره ژمنه كړې وه چې د دې كال په بهیر كې به (شل عنوانونه) بېلا بېل دیني، علمي، ادبي او ټولنیز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې كوي. ملي تحریك دا ژمنه د یاد كال د كب پر (۲۸)مه نېټه پوره او د یوې پرتمینې غونډې په ترڅ كې یې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې كړل. ملي تحریك په یاده غونډه كې ژمنه وكړه چې د (۱۳۹۴ ل) كال په بهیر كې به انشاء الله د خدای (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې كوي. طبیعي خبره ده چې دا اسانه كار نه دی، ډېر زیات زیار او زحمت ته اړتیا لري، خو ملي تحریك ټینګ هوډ كړی چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملی كوي. دا اثر چې ستاسو په لاس كې دی د همدې (سل عنوانونو) ژمنه كړو اثارو له جملې څخه دی، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحریك هیله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې ګټه پورته كړي. ملي تحریك له ټولو هغو لیكوالو، ژباړونكو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندویانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهیر كې یې یو بل سره مرسته او ملګرتیا كړې او دا فرهنګي بهیر یې بریالی كړی، د زړه له كومې مننه كوي او كور ودانی ورته وایي.

د هېواد د فرهنګ د ښېرازۍ په هیله

د افغانستان ملي تحریك فرهنګي څانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملهوتره پر لنډوکیسوځو ټکي

ښاغلی روشن لال ملهوتره ژورنالیست، لیکوال اوژباړونکی دی. د هند دغه نومیالي لیکوال اوژورنالیست تراوسه پورې ګڼ شمېر پښتوآثارهم لیکلي یارا ژباړلي دي.

ملهوترهد پښتونخواپه سمسوره اوښایسته سیمه سوات کې زېږېدلی اوتردولس کلنۍ پورې هلته اوسېدلی دی. وروسته هندته تللی اولوړې زده کړې یې کړې دي. په آل انډیا راډیوکې یې دنطاق اوژورنالیست په توګه کارپیل کړی اوډېرکلونه یې ددې راډیود پښتوڅانګې مشري کړې ده. په پښتوژبه د هغه شپږاثره تراوسه پورې د چاپ پرګاڼه سنبال شوي دي اودادی دنېکمرغۍ ځای دی چې د پښتولنډوکیسودغه ټولګه یې هم خپرېږي.

((مور))د ښاغلی ملهوترهد اتولنډوکیسوټولګه ده چې د ګران لیکوال محبوب الله خان په همت چاپ ته چمتوشوې ده.

د دې ټولګې کیسې د هند د ټولنې اودغه رازد افغاني ټولنې د ځینوا ړخونوځرګندونه کوي. ځینې پکې داسې کیسې دي چې په دواړو ټولنو، دواړوکلتوري ساحوپورې اړه پیداکوي. د دې کیسویوځوعمومي ځانګړتیاوې دادي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نثریې په زړه پورې دی او سره له دې چې د یوه هندي لیکوال په قلم کښل شوې دي او په راډیوکې د ډېر کارله کبله ژورنالیستک خصوصیات هم خپلوي، خولکه دیو پښتون ـ افغان په قلم چې لیکل شوې وي.

ـ د هند د ټولنې ځینې په زړه پورې اړخونه د لوستونکو مخې ته ږدي، په ټولنه کې دزغم، د کلتورونو او مذهبونو ترمنځ د تفاهم او نږدیکت پیغامونه لري او په عمومی توګه د یوې انساني عامې عاطفې غوره ښکارندویي کولای شي.

زما په نظر د روشن لال ملهوترا د دغو پښتوکیسو چاپ د پښتوکیسه لیکنې د چاپي لړۍ لپاره یوه غوره اضافه ده او لوستونکي به وګوري چې د هند یو لیکوال پرهندي او افغاني ژوند د جلااو یاګډو اړخونو په اړه څه ډول موضوعات د سوژو په توګه ټاکې او څنګه یې لیکي.

د ملهوتره ژورنالستیک کارد آل انډیا راډیود پښتو خپرونو په ښایست کې د ستاینې وړدی او دادی اوس یې د پښتو کیسو له خپریدنګ سره، دغه داستاني هڅه هم په پښتو معاصرو داستاني هڅو کې د یادونې او ستاینې وړیو ګام دی.

په مینه

زرین انځور

کابل، ۱۳۹۴ل. دلیندی دربمه

۲۰۱۵ع د ډسمبر۲۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې کتاب په اړه

هغه مهال چې زه په آل انډیا راډیو کې وم ، ښاعلی روشن لال ملهوتره د پښتو څانګې مشر و. کله کله به مو د پښتو لنډو کیسو په اړه بحثونه کول. د بحث ډېره برخه به دا وه چې په هند کې څه ډول کیسې لیکل کېږي او په افغانستان کې د کیسو ډول څنګه دی؟ په همدې وخت به مهلوترا صیب ویل چې ده هم دهندي لنډو کیسو څو ټولګې ژباړلي او په پښتو یې هم یو کتاب لنډې کیسې لیکلي دي. ما له ښاغلي ملهوتره نه دغه کیسې واخیستې او شاه محمود شینواری ته چې هغه مهال زموږ همکار و ، ور کړې چې کمپوز یې کړي، چې وروسته بیا ما د ایډیټ په توګه څو ځله وکتلې او چاپ ته مې چمتو کړې. په دې کې کابو څلور کاله تیر شول خو دغه ټولګه همداسې له چاپه پاتې شوه. په همدې موده کې دښاغلي ملهوتره د ژباړل شویو کیسو څو ټولګې خپرې شوې. یوه میاشت دمخه راته ښاغلي پوهنوال اسمعیل یون وویل چې دوی به دغې ټولګې ته دچاپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمينه برابره کړي. د ښاغلي ملهوتره دغه ټولګه (مور) ټولټال اته کيسې لري او تاسې درنو لوستونکو ته يې د يوه پښتون هندي کيسه ليکوال دلنډو کيسو د نمونې په توګه وړاندې کوم.
په پای کې له ښاغلي استاد يون او ملي تحريک نه ډېره مننه چې دغه کتاب ته يې د خپرېدو زمينه برابره کړه. له ښاغليو شاه محمود شينواري او ضياءالرحمن ضياء څخه يوه نړۍ مننه چې د دې کتاب کمپوز او ډيزاين يې وکړ او همدارنګه ښاغلي ملهوتره ته دده د نوي کتاب د خپرېدو مبارکي وايم.

په درنښت

محبوب الله خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

فحاشه

شینکۍ د زرین دور په دنیا کې سترګې پرانیستي وې، په کورکې یې د هېڅ شي کمی نه و. د مور او پلار د مینې نه واخله په هر د نیاوي رحمت هغه سمباله وه. د دریو کلونو له درشل نه لا اوښتې نه وه چې د یوې ناڅاپي ناروغتیا په اثر یې مور سترګې پټې کړې. د پلار پر سر یې د خپلې مېرمنې له غم سره سره د شپږو ورو -وړو ماشومانو پېټی هم پریوت. یو هم لا د پلار سره د لاس کولو عمر ته نه و رسېدلی. بیا هم د غم په دې توپان کې د شینکۍ د پلار اوښې د هغې تر ټولو مشره خور چې پنځلس کلنه وه په دغه وینا له ځانه سره خپل کورته بوتله چې ((جینۍ اوس هوښیاره شوې ده، د مور په غیاب کې چېرې ځوک ورته څه ونه وایي، یا خطایي ونه کړي ، ستاسو نارینه وو په کورنۍ کې دا درسته ورځ تنها ناسته وي، هسې هم وزګار مازغه د شیطان کور ګڼل کېږي، زما سره به لاړه شي او هلته به د خپلې ترور په سرپرستۍ کې اوسي. مور به څه کوو چې ژر تر ژره یې واده وکړو او ستا دا غم لرې کړو.)) د شینکۍ پلار د خپل اوښې په دغه خبره ډېر خوشاله شوی و او په ډېره خوښۍ یې ورسره خپله مشره لور لېږلې وه. امانت کې خیانت زیات وخت وانه خیست او دولس ورځې هم تېرې نه وې چې خبر راغی چې ((هغه مړه شوه.)) دا سې خبرې نه پټېږي، د کېشور د مرګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګنګوسې د شینکۍ د پلار غوږونو ته هم را ورسېدې چې د د ریو ژوندیو ښځو مېړه ۲۲ کلن بوډا او ښي یې زړه ټینګ نه کړای شو او یوه شپه یې په کېشور باندې چاپه وکړه. کېشور ډېر مزاحمت او مقابله کړې وه مګر په پای کې د پت د تا لا کېدو نه وروسته ووژل شوه. د هر څه شاهده د شینکۍ ترور د مېړه د عزت و ابرو او د خپل ژوند د پاره لکه د ګونګۍ پخپله خوله غټه تیږه کېښوده ، لاکین راز ، راز پاتې نه شو. د شینکۍ پلار دغه غم لېونی غوندې کړو ، چرس او بیا د هیروینو په څېر هرنشه یې څیز هغه د غم غلطولو وسیله وګڼله. له کاره ووت او کټ یې ونیولو. د شینکۍ ورور چې دولس کلن و د شاوخوا یو دوکاندار په هټۍ کې نوکري شروع کړه. دولس کلن هلک به په میاشت کې چې څه لږ ډېر ګټل نو د هغو لویه برخه به یې د پلار د پاره په هیروینو ولګېده. پاتې پیسې به د میاشتې د اوړو لپاره هم کافي نه وې خو د چم ګاونډ د ځینو ښو ګاونډیانو په مرسته او همدردۍ وخت تېرېدو. یوه ورځ د شینکۍ ورور فریدون له پلار سره په جنګ و ((دادا تا هم صحت خراب کړو او هم دې ټوله کورنۍ تباه کړه نو ولې دا نامراده نشه نه پرېږدې؟. په دې کې تا څه لیدلي چې بې له دې یوه ورځ هم نه شې پاتې کېدلی. یاخو بهانې کوې. دې درې وړو وړو ماشومانو ته ګوره، ماته ګوره، که سر پټه وو نو پښې مو بربنډ پرې. د دوه وخته ډوډۍ د پاره هم دنورو خیرات ته ناست

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو. ایا له موږ نه هم تا ته دا نشه ګرانه ښکاري؟ ستا دې په لوی خدای قسم وي که دې ورته لاس واچولو.)) له دې نه وروسته فریدون د کار لپاره وتی و. پلار یې د ماشومانو د بد وضعیت په خاطر په نس ډېر قابو راوست لیکن د هیروینو د نشې شدت دومره وځورولو چې په پای کې یې خپله مرۍ خپه (زندۍ) کړه او مړ شو. فریدون د پلار په مرګ ډېر زیات خپه او د لګیر و. هغه د دې لپاره هم خپل ځان ګرم ګڼلو. د خپګان او مایوسۍ په دغه حال کې هغه د دې ازمېښت د پاره چې دا نشه رښتیا دومره زورور ده او که پلار یې د کورني جنجال څخه د تل لپاره د خلاصون په خاطر ځان ووژلو. د هغو ګولیو نه چې د خپل پلار د پاره یې راوړې وې یوه راپورته کړه او د تیلي بلولو سره یې راښکله. فریدون هم نشې کوم بل جهان ته ورسولو، د هغه په نازک بدن باندې نشې پوره اغېز وکړو او ځان یې داسې حس کړو لکه مارغه چې الوزي. له دې نه وروسته فریدون هم یوه ګولۍ د ورځې راوړل شروع کړل. هغه هم اموخته شو. شینکۍ چې اوس لس - یولس کالو ته رسېدلې وه، د چم ګاونډ په کورونو کې یې څه لږ ډېر کار کول شروع کړل. دغه کار به ډېر معمولي و مګر شینکۍ چې ډېره خود داره وه داسې احساس کاوه چې ګاونډیان ورته خیرات نه بلکې د کار په بدل کې پیسې ورکوي خوا که لږې یا زیاتې وي. فریدون هم د پلار په پل باندې پل ایښی و، اوس هغه هم له کاره ووت. نشه کې به ډوب

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروت و او چې کله به يې لږ چورت ښه شو او بدن به يې دردونه نه کول نو د کار لپاره به لاړلو. ورو ورو دغه سلسله هم قطعه شوه، په ژمي کې چې يوه ورځ سخت باران روان و او هغه د هيروينو راوړلو جرات نه شو کولی نو خپلې کشرۍ خور شينکۍ ته يې وويل ((شينکۍ ! ته له ما سره ډېره مينه کوې کنه؟ ګوره زما طبيعت ښه نه دی. نو لاړه شه د نواب کبابي دوکان ته. هغه ته به ووايې چې زما د ورور فريدون په وجود کې سخت درد دی. يو دوه پونۍ راکړه خو ګوره دا به چاته ښايې نه ، سمه به کورته راشې زما دردونه ډېر دي، هـه دا واخله پيسې.)) فرمانبرداره شينکۍ د پلار په شان ورور امر ښکته نه شو غورځولی بس دومره يې وويل: ((وروره ! زه دوا د قصاب له دوکانه راوړم، د ډاکتر مجيد شفاخانې ته ولې لاړه نه شم؟)) خو فريدون ورته وويل: ((ما درته څه وويل هغسې وکړه. په ما د ډاکتر علاج اثر نه کوي. ځه ژر لاړه شه !)) شينکۍ هم په هغه پښو د نواب کبابي دوکان ته ورغله او دوه پونۍ يې ترې نه واخيستې او بېرته روانه شوه. لا څو قدمه هم نه وه تللې چې هلته د يو دوکان د خپرګۍ لاندې له بارانه پټ ولاړ يو پوليس چې شينکۍ يې د کبابي له دوکان نه د پونيو د اخيستو لو په وخت کې ليدلې وه، راوبلله او ورته يې وويل:

- ستا لاس کې څه دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هېڅ

- وښايه دا لاسونه دي.

- دا خو دارو دي زما د دادا لپاره.

- دارو؟

او بيا پوليس شينکۍ له ځان سره څارنوالۍ ته بوتلله. بې له زياتو پوښتنو فقط د وهلو او ټکولو د ډار په واسطه د څارنوالۍ څو ظالمو څارندويانو له شينکۍ سره درسته شپه لوبې وکړې او درې څلور شپې وروسته يې د مخدره موادو د ساتلو او خرڅولو په جرم د اته کالو په بند محکومه کړه. په زندان کې د شينکۍ ژوند په ډېرو مشکلاتو تېرېدو. يوه يوه ورځ ورته د کال نه هم اوږده ښکارېده، د بندي خانې د ظالمانو، قاتلانو، داړه مارو او ترهګرو په سترګو کې دا له هغوی نه هم زياته ګنهګاره وه. د بند په پنځمه مياشت د هغې ګېډه راوتې او هر مجرم به د هغې په ليدلو بل ته اشارې کولې او سرخوځول شروع کړل. دا هر څه له شينکۍ نه پټ نه وو. ورځې تېرېدې او په اخرکې شينکۍ بې له واده د يو هلک مور شوه. د شينکۍ د اولاد په زېږېدو نه چا ډمامه ووهله او نه چا ډول (سورنۍ) و غږول. ځينې تورنې ښځې چې د هغې له حاله خبرې وې په زړه زړه کې وژړېدې. په دوه کلنۍ کې هغې په محبس کې خپل ماشوم ته زده کړه شروع کړه. بل پلو د شينکۍ ورور

(c) ketabton.com: The Digital Library

فریدون د هغې د ورکېدو وروسته دا سې بدل شو چې بیا یې د نشې نوم هم وانه خیست، هغه د خپلې خور د حشر د پاره خپل ځان ګرم ګڼلو. د ډېرې خوارۍ او زیار وروسته د پولیسو مفتش ګرځېدلی و. څو ځله بندي خانې ته هم تللی و خو هغه هېڅکله هم له خپلې خور سره مخامخ شوی نه و او که سره مخامخ شوي هم وای کېدای شو خپله خور یې نه وای پېژندلې. د لومړۍ شپې د ناکردو او د ظلم خاطرو شینکۍ د ټانټې نه هم زیاته وچه کړې او رنګ یې تک تور شوی و. د هغې سترګې ټاغې راوتې وې چې سرې به ترې وبرېدلو. د شینکۍ په اړه د کور کلي د ټولو خلکو ګمان دا و چې ښایي د کومو ډزو په منځ کې را ګیره شوې او وژل شوې وي. د اتو کالو له بند نه وروسته چې شینکۍ یو سهار د بندي خانې د لویې دروازې نه خپه را ووتله نو اوه کلن زوی هم ورسره و. هغه نه پوهېده چې کومې خوا ته لاړه شي. په سوچونو کې ډوبه وه د ښار پر سرکونوها خوا دې خوا وګرځېده. د زوی د پاره یې دا هر څه بېخي نوي وو. هر څه ته به یې په ډېر تعجب او حسرت کتل، لمر ژیړ شو خو د سر د سیوري په غم کې ډوبې شینکۍ د خپل ځان نه بلکې د خپل زوی لپاره هم څو څو کرته فکر وکړو. هغه لږه ډېره زده کړه کړې وه خو د موجوده قوانینو په اساس یې نوکري نه شوه کولی، ځکه چې دا هغه حالت و چې د ښځو په نوکرۍ بندیز و. که کورته بېرته وګرځي ورونه او خویندې به یې زوی قبول نه کړي. هیڅوک هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوې تنها ځوانې ښځې ته په خپل کور کې ځای نه شي ورکولی. خیر خیرات موندل اوس اسانه نه و، خلک پخپله تش خانک ته ناست وو. که ځان ووژني زوی به یې څه کوي، که هغه هم له ځانه سره ووژني نو د هغه معصوم څه ګناه ده. هغه په ټولو بېلابېلو لارو چارو د غور او فکر تر منځ په چوک کې ولاړه وه چې سترګې یې په مخامخ ولاړ یو زلمي پرېوتې چې له ډېره وخته یې دې ته کتل. شینکۍ پرېکړه وکړه چې د زوی د ژوند د پاره به د جسم فروشۍ (فحاشۍ) دنده خپله کړي او هم په هغه وخت یې مخامخ زلمي ته اشاره وکړه. زلمی راغی او د شینکۍ ترڅنګ ودرېدو، د شینکۍ زوی دغه نوي خپلوان ته په ډېرو عاجزو سترګو و کتل. زلمي خبرې پیل کړې:

- زه له ډېره وخته لکه د سیوري در پسې روان وم.

- جي؟

- ما چې یو ځل ستا سترګې ولیدلې. بیا مې ځان قابو نه کړای شو.

- جي ؟

- زه ستا سو څه خدمت کولی شم؟.

شینکۍ لکه د خوبه چې راویښه شوې وي. سر له یې ټکان ورکړو. هغې د سر پړونی پور ته کړو سترګو کې یې نه لاچاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه او نه بې وسي. سترګې يې لکه سکروټه تکې سرې وې. د لږ وخت له چوپتيا نه وروسته يې له جيب نه يو لوټ را ويستلو او زلمي ته يې ور وړاندې کړو. ((وروره ! ما ته د مخامخ دوکان نه زهر راوړه)) د هغې فيصله بدله شوې وه. زلمي هک پک د شينکۍ د لاس لوټ ته کتل چې په دې کې د پوليسو يو ګاډی هلته ودرېدو. دوه درې څارندويان ورڅخه ژر ژر را ښکته شول. دوه څارندويان راغلل او شينکۍ يې له مټه ونيوله. لرې ولاړ درېيم څارندوی شايد د هغې مشر و. په ماښامي تياره کې له ونې او څېرې نه د فريدون په څېر ښکاريدو. شينکۍ د فحاشۍ په تهمت ونيول شوه. د هغې زوی ډيرې چيغې ووهلې. هغه د پوليسونه دخپلې مور د راخلاصولو په خاطر پوره وس وکړو خو ځای يې ونه نيو. شينکۍ هم د مات وزرې مرغۍ په څېر بيا بيا په خپل زوی پسې د ځان رسولو غوټې ووهلې مګر هغه د څاروندويانو له خوا په موټر کې لکه پنډوکی ورټېل وهلی شوه. موټر پوره رفتار نيولی لاړ. د شينکۍ زوی هم هلته په ځمکه پروت لتې ټکولې او تر هغې پورې يې په موټر پسې کتل چې په دوړو کې ښکارېدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کافرانو خدای

هوسۍ د مهاجرو د کمپ په یوه خیمه کې د یوې تنتې ډیوې لاندې ناسته وه او وچه کړسه ډوډۍ یې د اوبو په زور له ستونې تېروله. بیا بیا به یې د کابل خپل کور مخې ته ودرېد چې دا وخت به ډاکتر حسین له روغتون څخه بېرته راګرځېدو، شپاړلس کلنې لور به یې ور پرانیست، مخ لاس به یې ووینځل، تلویزیون به ولګول شو، دوی به د ډوډۍ خوړلو ته لوېې کوټې ته ورغلل، خدمتګارې به د ډوډۍ پر مېز هر څه تیار ایښي وو. دوی به کېښناستل، هم هغه انګلیسي طرز درې څلور ډوله (کورس) ډوډۍ به وه. لومړی به ښوروا راغله، بیا د میوو او سبزو سلاتاو ورپسې به د تناره وریت چرګ یا غوښه وه، البته د میوو جوس لازمي و، ځکه زمانه بدله شوې وه او اوس د پیالو کړنګ کړونګ..... هرڅه منعه وو. په تلویزیون د خبرونو، وعظونو، تلاوتونو نه پرته بل هېڅ نه اورېدل کېدل د شپې د ډوډۍ په وخت به پر عمومي توګه خبرونه وو چې دوی به هم اورېدل او په خوند خوند به یې د خبرو اترو او خندا او خوشالی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په منځ کې ډوډۍ خوړله. د هوسۍ مخې ته به چې هر وخت کمپ کې په تالي کې دوه درې وچې ډوډۍ، يو نيم په نوم اينګلی يا داسې پيتي چې لامبوزن ورکې که لامبو هم ووهي مګر خبر به نه شي، چې کومه دانه لري او که نه؟ دا به ورته په ځير شوه نو د خپل کور خوږه منظره به ورته په ياد شوه، ځو ځو ځلي يې په خپلو مغزو زور واچلو چې دغه بدبختانه زړې منظرې يې له ذهن نه پاکې شي او د اوسني حالاتو سره په امن او سېدو ته يې پرېږدي لېکن په دې هکله د هغې ټولې هڅې ناکامې شوې وې. ډاکتر حسين برتانيا کې د طب زده کړې سرته رسولې وې او هم هلته يې د هوسۍ سره چې د طب په پوهنځي کې نوې نوې داخله شوې وه پېژندګلو وشوه. خوا که موږ په خپل کور کې د خپل ورور او خور سره تر ځو ورځو کومه خبره ونه کړو او ددې کمښت مو چېرې هم ذهن ته رانه شي مګر څه وخت چې موږ د خپل وطن نه لرې لاړ شو، د خپل خپلوانو ، دوستانو او عزيزانو څخه لرې ډېر لرې د پرديو په بيړو ورګډ شو نو خپل ځان راته ډېر لاچاره، ډېر بې ځوکه او ډېر تنها رابنکاره شي. په داسې وخت که د خپل وطن يو انځور هم ووينو نو تر ساعتو ورته په ځير ګورو. که د خپل هيواد پمن سپی هم ووينو نو زړه ته يې نږدې کوو. له خپل وطن سره د مينې احساس هم په دغه وخت کېږي. وطنوال خو د لرې خبره ده که چيرې د شاوخوا هيواد

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځيني وګړي هم په سترګو راشي لمن يې کلکه نيسو ، همهغه زموږ غمخور، زموږ ورور، زموږ همدرد او زموږ خواخوږی شي. که څه هم هوسۍ کندهارۍ وه او حسين د کابل و مګرد دواړو نيږدې کېدل طبعي وو. دوه ورځو کې دواړه يو بل ته دومره نيږدې شول لکه چې د کوچنيوالي نه يو بل سره پيژني. حسين کابل ته د بيرته ورګرځيدو څخه مخکې دواړو د خپلو خپلو کورنيو په رضا د دوستانو او ملګرو په يوه محفل کې نکاح وتړله. درې کاله وروسته چې هوسۍ هم بيرته هيواد ته راستنه شوه نو کابل کې مېشت شول، دواړو په يوه روغتون کې کار کولو ليکن د سياسی حلاتو د بدليدو څخه وروسته هوسۍ لکه د نورو ښځو له کار څخه منع شوه. هغه په کور کيښنا ستله يو نيم کتاب به يې لوستلو ليکن ډاکټري چې د هرې ورځې ازميښتونه او تجربې غواړي، د هغې له لاسه ووتل. هوسۍ ډوډۍ خوړله او که نه هيڅ پوهه نه شوه ليکن چې تالي ته يې کتل هغه به تش و.

داسې ورځو او شپو کې چې اوږه لامده شي اکثر د انسان د مخې نه يا پيشو ډوډۍ وتښتوي يا په تالي کې غوړګۍ نه چرمخکۍ راولويږي، البته د هوسۍ تالی تش و. پاڅېده لاسونه يې ومينځل او د خپل لمن سره يې وچ کړل. اوس هغه وختونه نه وو چې دوی به د لاسپاک سره لاسونه وچول او بيا به

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرې کريم مګلو. د هوسۍ ټول ټال، مال ملکيت په يوه بکسه کې بند و. څو جوړې کالي ، يوه جوړه پيزار ، يو پاسپورټ ، د سمال کې غوټه يو څو روپۍ او يو څو نيم سوي کاغذونه..... .
هغې خپله بکسه خلاصه کړه د هر څه نه اول يې همغه کاغذونه راوويستل ، ورته يې په ځير ځيروکتل، سترګې يې ډکې شوې ترمې اوښکې يې په سوې څېره ښکته را وبهيدې د کاغذ دپاسه. هغې سمدستي د هغه کاغذ د پاسه خپل لستوڼی کيښود او اوښکه وچه شوه. د وخت تيريدو سره د بنيادم هره اوښکه همدغسې وچيږي ليکن ځينې پرهرونه د تل لپاره شنه وي، هغه نه په وينسه موړ ارام ته پريږدي او نه په خوب کې. د هوسۍ نيم سوي کاغذونه همهغه پرهرونه وو چې تر مرګه د هغې له ذهن څخه وتوکي نه وو. بيا يې په هغه مجله کې سمبال کيښودل له کومې چې را ويستلي وو. هوسۍ د کمپ د زرګونو ښځو، نارينه وو ، سپين ږيرو ، تورو سرو او زلموټو ځينې وه چې د افغانستان شرايطو خپلې خاورې خپل کور، خپل کلي او وطن هر څه پريښودو ته مجبوره کړي وو. ټول به د رسته ورځ ځای په ځای ډلې ډلې ناست وو ليکن هيچا به د بل سره خبره نه کوله، د ټولو په څېرو کې يوه عجيبه مايوسي ښکاريده د ټولو ايکي يوه کيسه او ايکی يو داستان وو. په هر کور کې مرګ ژوبلې شوې وې ، مرګ ژوبلې هم د زړو نه بلکې د شنو لښتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې داسې ځوانان وو چې د ځوانیمرګ ښکنځا یې له خلکو هېره کړې وه. هر یو د خپل خپل کور د ملا تیر و. د هر یوه کیسه بس د هغه مخ ته په کتو معلومېدله. لکه تیرې به یو بل ته مخامخ ناست وو چې له دوی ځنې یوه هم هوسۍ وه. د وخت بادارانو د هغې لور هم ورسره نه وه پرېښې، د نورو مهاجرو په نسبت هوسۍ فقط دغه توپیر درلوده چې هغې تل د ځینې خیرې تکل کاوه. د یوې داسې خیرې چې د هغې د میړه په وینو د لړلي نیم سویو کاغذونو عبارت ولوستل شي، لیکن تر دې وخته هیڅوک ورته داسې برابر نشو. عبارت ځینې فارسي یا عربي نه وو، بلکې کوم بل ډول و. هغې یو سوړ اسویلی وکړو او مخامخ د تمبوانو نه ګرد چاپېره په لوبو بوخت ماشومانو یې سترګې ونښتې، څومره ښه عمر وي د کوچنیتوب، نه غم نه فکر بس خوراک څښاک مستي، لوبې او خندا او خوشالي. لیکن افسوس افغانستان کې له ډېر وخته ځینې ماشوم نه زېږېده، بس پلرونه زېږېدل چې د سترګو پرانستلو نه مخکې یې په تندوباندې لوړې ژورې او په سترګو کې د نه ختمیدونکي تشیال ننداره کیدله. د هوسۍ هغه وخت رایاد شو چې د روغتون د هغې د اطاق نه بهر په تختړې (لوحه) ثبت وو (مېرمن هوسۍ شاهنواز حسین سیلمان خیل ... ایم بي بي ایس لندن) د اطاق نه بهر په بینچ د ناستو مریضانو صحنه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې مخې تـه وګرځېده چې څه وخت بـه دا د جراحۍ د خونې څخه په بيړه د مريضانو د معاينې لپاره خپـل اطاق تـه ورننوتلـه نـو د بهـر خلکـو ناست ګنګوسې بـه يـې واوريـدې چـې (ګـوره ډاکټـره صـاحبه دا ده راغلـه) (ښـه !دا ډاکټـره ده ډيـره وره ده) (ياره خو خداى يې پـه لاس کې ډيره شفا اچولې ده) او داسې نور. د هغې ذهن ته د نيمې شپې د دوه بجونه پس هغه عکس هـم روښانه شو چې يـو ټوپکوال د اوږې سره دوه ټوپکونـه زوړنـد کـړي وو چـې بيـا وروسـته معلومـه شـوه د جهـاد ننګيـالى دې راوسـتى و. دوى پـه ډيره ويـره هغـه وخت ور پرانسـتى و ، کلـه چې ورته ښه باور ورکړاى شوى و ، چې هغوى ځيني شوقماران ، داړمار يا وژونکي نه دي، د ديـن سپيڅلي جنګيالي دي چې يو په پتون په ګولى لګيدلى دى. د هغې ميړه ډاکټر حسين او دې دواړو په شريکه د ژوبل د پتون څخه مرد کى ويسـتلو ، چې پـه دغـه وخـت هغـه دومـره روړې (چغـې) وهلـې وې کـه عـادي حالات وى نو د ټول چم خلک به راغونډ شوي واى. لـه درد څخه د ټپي د خيال بل پلو ته د ګرځولو پـه خاطر ډاکټر حسين د هغـه څخه پوښتلي وو چې دا څنګه ټپي شوى؟ هغـه ورتـه پـه ځواب کې کله د يو او کله ورته د بل حزب لپاره د جنګيدو او دغسـې د ټپي کيدو کيسې کړې وې. د مرد کي د ويستل کيدو نـه وروسـته د هغه په څېره د بخو خولو غټ غټ څاڅکي راښکاره وو او هغـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګوتې اوبو د پاره لېږه نيولو اشاره کړې وه. ډاکټر حسين لاسونه ووينځل د هوسۍ لاسونه لا ككړ وو. ليكن خپلې لور ته يې چې هيڅ كله هم د كوم نارينه مخې ته نه وه ورغلې د اوبو راوړلو د پاره غږ كړی و. نانځكه چې له نانځكې هم ښايسته وه اوبه ورته را وړې وې او چې ژوبل جنګيالي ته د وركولو نه وروسته بيرته وتله نو هوسۍ ته د ولاړ بل عسكر هغه ګنګوسه هم وريادو شوه چې ويلي وو (ځيز خو ډير ښه دی... څه خيال لرې ؟) او بل جنګيالي په نه سر خوځولی و.

هوسۍ بلاخره خپل هدف ته ورلنډه شوه او يوه ورځ د پاكستاني كمپ څخه په څه ناڅه چل ووتله او هند ته ورداخله شوه، هغه باوري وه چې د هغې نيم سوي كاغذونه فقط هند كې لوستل كيدلی شي ځكه چې د سانسكريت پوهه اديبان هند كې په اسانه پيدا كيدلی شي، بې له كوم خطره. هوسۍ ناپوهه يا بې سواده ښځه نه وه. د دغه راز كاغذ په ارزښت او حساسيت ښه پوهيدله ، هغې هر چاته دا نشو ښودلی او بيا په هند كې چې د مذهبي ليونو شمار وركې ښه پريمانه دی او په معمولي پيښه هم دا راز شيان په باروتو د بڅركي كاركولی شي د ډير احتياط اړتيا وه. هوسۍ نيغه ډيلی ته را ورسيده، ډيلی د انسانانو ميږتون دی، نه د شپې سړكونه تشيږي او نه د ورځې ليكن هوسۍ ته دا بيخي يوه سحرا غوندې ښكاريدله ، د ځينو

(c) ketabton.com: The Digital Library

محلي خلکو څخه يې د سانسکريت د کوم پوه او عالم په اړه پوښتنه وکړه ليکن هيڅ ورته کوم ښه سړی پيدا نه کړای شو. يوه ورځ سحر چې په لاره تيريده نو د يو معبد نه بهر همهغسې عبارت يې وليد ، سمدستي د مندر وره ته ورننېږدې شوه ليکن له دې ډاره چيرې بې دينه نشي او مسلماني يې له لاسه لاړه نه شي ، مندر ته داخله نه شوه، دننه ځينې ديني مناجات لوستل کيدل. هوسۍ يوې ښځې ته چې لړه په انګليسي پوهيدله د مندر د پير سره د ليدو غوښتنه وکړه. پير چې په مراسمو بوخت و تر ډيره وخته بهر را ونه وتو ليکن هوسۍ د دې کار لپاره درست عمر انتظار کولی شو ، پوره يو ساعت وروسته پير رابښکاره شو ، هوسۍ چې د بهر د سړک پرغاړه ناسته وه جيګه شوه، د هغه هر کلی يې وکړ او ځينې ګوښه ځای کې د خپل کاغذ د لوست خواست يې ورته وکړو. د هوسۍ غمجنې څيرې ورکو سترګو کاواکو خبرو پير مجبوره کړو چې يو څنګ ته ورسره لاړ شي ليکن هوسۍ هغه له خپله ځانه سره د هوټل خپلې خونې ته بوتلو. په ډيره ويره ويره خپله مجله له بکس څخه را وويستله او ويې ويل (پنډت جي !زه لکه ستا لوريم.د دې کاغذ لوست زما د پاره زما د ژوند نه ګران دي، زما ټول ژوند په دې تکيه لري، که په دې کې زما کومه خطا وي نو زه د يوې لور په حيث اول تاسي نه بخښنه غواړم) او بيا نيم سوی کاغذ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنډت جي (پیر) په لاس کې کېښود ، پنډت د کاغذ لاسته په ورتللو پوښتنه وکړه (دا خو سوی دی ؟دا د څه سره ککړ...؟)

-هوسۍ: زما د میړه وینه.....

-پنډت جي: رام رام رام رام....

او پنډت جي هغه کاغذ سمدستی ښکته وغورځولو لکه چې هغه کاغذ نه وي بلکې مار چیچلی وي. هوسۍ ته یې په ډیر قهر وکتل ځکه په وینو لړلي کاغذ د پنډت جي مذهب او عقیده خرابه کړې وه، لیکن د هوسۍ د عاجزی په لیدو ویښ شو او له ورایه یې کاغذ ته په کتلو فیصله وکړه.

-پنډت جی: دا سانسکریت نه دی دا زه نشم لوستلی.

او ددې سره د هوسۍ د امیدونو ماڼې ښکته را ولویده اوس به نو چاته مراجعه کوم. هغه په کټ کېښناستله او پیر د خدای په امانی سره له کوټې ووت. هوسۍ د سوچونو او فکرونو په زانګو ښکته پورته کېدله مګر اوس یې چاره هم نه وه. هوسۍ ماتې قبلولو ته هم تیاره نه وه، په افغانستان کې زیاتره لرغوني اثار د بودایي دور دي، هغې تصمیم ونیولو چې یو بودایي مرکز ته به ورشي او هلته به د بودایي مذهب راهب (پیشوا) کومک ترلاسه کړي او په بله ورځ هغې یو بودایي مرکز ته ځان رسولی

(c) ketabton.com: The Digital Library

و. زيړو جامو کې نغښتي راهب ته ناسته وه او هغه ورته ويل چې: بچوړيه ! دا نه بودا يي ژبه ده ، نه تايي او نه تبتي. دا راته ښکاري چې ګورمکي ده. ګورمکی د سيکهانو د مذهبی کتابونو ژبه ده. بودايي راهب د هوسۍ په زړه کې د اميد او هيلو يوه وړانګه روښانه کړه، هغې ته سمدستي ورياد شول چې د دوي د کور نه لرې لرې د سيکهانو يو درامسال هم و، دا به حتمي ګورمکي ژبه وي. د اميد په دغه ځادر پټه هوسۍ د خپل هوټل په لور روانه شوه ، د خپلې خاورې کلي ، د خپلې لور ، د خپلو خلکو د کور او شاوخوا منظرو د هغې زړه په لومړي ځل و درد ولو. هغې سوچ وکړو (دا ولې ؟) ((دا څوک دي؟ ولې يې زموږ سره داسې دښمني وکړه ؟ ايا موږ پخپله ددې ګرم يو ؟ ترڅو .... ؟ تر کومې...؟ موږ خو ټول تباه شو ، له مرګه وروسته خو د مرضونو چينجی هم دو جود نه وتښتي، اوس زموږ سره څه پاتې دي؟ دا هډوکي هم راته خوري. ؟)) د دغه کشمش سره هوسۍ څه وخت هوټل ته ورسيده، څه وخت يې ډوډۍ وخوړله او کله يې سترګې بندې شوې، هيڅ پوهه نه شوه، ليکن په بله ورځ چې تر دولس بجو ويښه نه شوه نو د هوټل نوکر ورودبولو او دا يې ويښه کړه. نن هغه باوري وه چې د هغې د نيم سويو کاغذونو عبارت به ولوستل شي. ژر ژر تياره شوه ،مجله يې بيا تر څنډې ونيوله او وتونکې وه چې هوټل واله چای يا

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهارنۍ ناشته راوړله. هوسۍ د هندي فلمونو نه څه ناڅه هندي هم زده کړې وه. د هوټل واله هلک څخه یې ورو غوندې پوښتنه وکړه:

-هوسۍ: بهیا، دلته د سیکهانو ټیمپل شته؟

-هوټلواله: ګوردواره میم صاحب؟

-هوسۍ: بلې بلې ګوردواره.

-هوټلواله:: لویه که وړه؟

-هوسۍ: نه ښه غوندې چې یو ښه پریسټ (ملا) هم ولري.

-هوټلواله: ملا نه بهن جی! د ګورد وارې پیر ته پایجي وایي.

-پایجي خو هره ګوردواره کې وي.

-هوسۍ: ټول په ګورمکي پوهیږي؟ که هسې یې یاده وي.

-هوټلواله: دا خو راته نه ده معلومه، لیکن دلته خو په څنګ کې یوه ښه غټه ګوردواره ده، ماتاسوندري، هلته خو ډیره بیړه نه وي لیکن ګورد واره ډیره لویه ده او تاریخی هم راته ښکاري.

هوسۍ د همدغه شان ځای په تکل کې وه، هغلته به هرو مرو یو پایجي پیدا کیږي. په دغه هیله هغې یوه اټو ریکشه ونیوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ورته د ماتا سوندري ګوردوارې ته د تګ په اړه وویل. لس دقیقو کې ریکشه د ګوردوارې مخې ته ورسیده. هوسۍ د ریکشوان په لاس کې د پنځوس روپو لوټ کیښود او بې له سوچ او فکر سمه ګوردوارې ته داخله شوه د هغې نه هیر شوي وو چې دا کوم ځای ته روانه ده ایا دغلته به د هغې دین او مذهب په ځای پاتې شي او که نه ؟ لیکن چې زینو ته ورختله هغلته یې یو سپین ږیری سیکهـ چې سپینې جامې یې اغوستې او یو سپین پټکی یې تړلی و. دې ولید او ترې یې پوښتنه وکړه:

-بهایي جي، ... دلته پایجي چیرته پیدا کیږي؟

-بهایي جي: ولې څه خبره ده ؟

-هوسۍ: زما یو ډیر ضروري کار دی.

بهایي جي: لورې ! هم زه پایجي یم وایه څه خبره ده ؟

هوسۍ ورته لږ لږې د وړاندې ونې په لور د تګ غوښتنه وکړه او هلته یې د مجلې څخه سوې پاڼه را وویستله او د هغه په لاس یې کیښودله. پایجي تک سور شو لکه اور د پاڼې په اخیستلو یې (واحد ګورو... واحد ګورو ... واحد ګورو ...) وویل کاغذ یې ښکل کړو او لاس یې سمد ستي د اوږې سره ځوړندې چړې ته ورغی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

-پایجي: چا کړې ده دا نارواه؟

د هوسۍ د خولې د ویرې او ډاره فقط ناڅاپه ووتل ((مانه ده کړې...))

په سلګو شوه ... چې ښه یې وژړل او غریب یې مات شو نو ولاړ پایجي یې په سر لاس کیښود او ورته یې وویل: ها بچیه دا د چا کار دی؟.

هوسۍ خوله پرانستله لیکن لکه چې ژبه یې چا نیولې وي له خولې یې هیڅ ونه وتل. پایجي د هغې په اوږه لکه د یو مهربانه پلار لاس کیښود ، مخامخ خونې ته یې بوتلله او به یې ورته را وړلې، لږه د لاسه یې ورته وکړله او بیا یې ترې پوښتنه وکړله: بچیه دا د کوم ځای پیښه ده ؟ د هوسۍ په وړاندې د خپل هیواد منظره ړنګا شوه هر خوا اخ و ډب، خوف او ډار ژړا او انګولا ، وژنې، قتل او غارت. هغې ته ورځیني نوي نوي اعلانونه ،نوې نوې جزا ګانې، نوي نوي امرونه، کله د ښونځیو او کله د مدرسو بندیدل، کله په راډیو او تلویزیون بندیزونه ، کله د ږیرې او کله د ستر او د ښځو په زده کړود بندیز اعلانونه هر څه وریاد شول. د هغې مخې ته هغه منظره هم ورته ودریده، چې د کابل ښار نه اتیا کیلو متره لرې د یو بم په چاودنه کې دیارلس طالبان شهیدان شوي او ګڼ نور ټپیان شوي وو. هغې ته ور په

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاد شول چې څه وخت د هغې مېړه په سره غرمه کې پاڅول شوی او روغتون ته بوتلل شوی و ، چې د ټپیانو درملنه وکړي. هغې ته ښه ور په یاد شول چې په دریمه ورځ مازدیګر په بیرته را ګرځېدو د هغې مېړه ډاکتر حسین ویلي وو چې ټول ټال اتلس نفره وو ، ځیني لږ ژوبل وو خو پنځه نفره په مخ بد بد سوي وو. د یو د ژوندي پاتې کیدو امکان هم نه و لیکن پاتې څلور که خدای کول نو بچ به شي. مخونه یې بیخي سوي دي ، درې نیم یا څلور کاله وروسته به د پلاسټیک د عملیاتو سره بیخی ښه شي. هوسۍ ته بیا هغه وخت هم ورپه یاد شو چې دوی ټول د شپې د ډوډۍ لپاره ناست و ، په تلویزیون خبرونه راتلونکي وو ، دوی ډوډۍ شروع کړې او دوه درې مړۍ یې هم لانه وې کړې چې خبرونه شروع شول، مړۍ د دوی په لاسونو کې وه. د بامیانو د بودا مجسمه والوزول شوه. دوهمه مجسمه هم ونړول شوه. د موزیم مجسمې، بوتان، کتابونه، اثار، لوخي، لرګي، هر څه چې د تاریخ سره یې کومه نیږدې یا لرې اړیکه درلوده مات ، ځیري او وسوزول شول. ښار کې چار چاپیره د دین او مذهب په نوم د کفر او جهالت د خاتمې په نوم یو توفان روان و ، د الله اکبر نارې او انګازې وې، خبرونه لا روان و چې په دې کې چا ور وډبولو ، ډاکر حسین مړۍ په لاس له ګریوانه ونیول شو په زور یو ګاډي کې ورګوزار کړی شو او له ځانه سره بوتللی شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوسۍ او د هغې لور ډیرې ژړاوې او انګولاوې وکړلې لیکن هیچا وانه وریدې، بله ورځ یو اطاق کې فیصله صادره شوه، په حسین د څلورو دیندار ه طالب جنګیالیو د داسې علاج تهمت ولګول شو چې د هغوی د علاج د څلورو میاشتو وروسته هم ړیره نه وه راختلی او اوس د ږیرې د راختلو امکان هم نه و. دا د حسین چې په انګلیستان کې یې زده کړې کړې وې د سپین پوستو سره د دسیسو لومړی نښه وه. دوهمه ګناه یې د ښارندویانو لخوا د محاکمې لپاره د راوستلو په وخت په ټلویزیون د دښمن د عناصرو یانې د بی بي سي د خبرونو د اوریدو وه، دواړو تورونو (تهمتونو) د پاره حسین ته په بله ورځ په څلور لارې کې په ګولې د ویشتلو امر شوی و. هوسۍ ته ور په یاد شول چې څه وخت هغه څلور لارې کې د حسین د ویشتل کیدونه وروسته یوه چیغه وهلې او په منډه ښکته په ځمکه د را پریوتي د حسین د وجود پلو ورغلې وه نو هیڅ څوک هم نه وچې د هغې خواته ورغلي و، حسین لاس او پښې پرچکې وهلې، ګولې، د هغه د سینې نه پورې وتې وه، د تودو وینو شړهار روان و هغلته لږ وخت مخکې د مات کړای شویو بوتانو رنګ کړای شوو مجسمو ټوټې او ځیرې شوي اثار خواره واره پراته وو، یو څو کاغذونه چې لا اوریې نه و مړ شوی، هغې راپورته کړي وو چې د خپل میړه په پرهر یې ولګوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ټکور يې کړي. څه وخت چې هغې هغه نيم سوي کاغذونه د خپل ميړه په پرهر اېښي و خداى خبر چې هغه ساه لرله هم او که نه، ليکن هوسۍ خو خپل وس کاوه. د کاغذ د تودې ايرې په حسين هيڅ کومه اغيزه ونه شوه ليکن هغلته خداى خبر چې له کومې را نازل شوي يو ملا د قاضي چوکۍ نيولې وه او ديو مات بوت په سر ناست دغه پريکړه يې اوروله وه: دا دې بې پته او لوچکې ښځې څه وکړل ؟ د کافرانو د کتاب په پاڼو يې د يو مسلمان پر وجود ټکور ولګولو، دې خو زموږ مړي هم مردار کړل، هغه يې هم مرتد کړو، اوس دده د پاره نه موږ د جنازې لمونځ کولی شو او نه دوعا، بې د خداى د نوم دى به نيغ دوزخ ته ځي. او اى ښځې ! که ته د دين او دنيا ثوب غواړې نو سمد ستي دى طلاق کړه. هوسۍ ژر ورمنډه کړې او هغه (غير ديني) نيم سوي کاغذونه يې د خپل ميړه د وجود څخه لرې کړي و. شاوخوا اوس هيڅوک هم نه و. هوسۍ نيم سوي کاغذونه پخپل موټي کې کلک نيولي وو او چې کورته بيرته را رسيدلې او لږ په هوش راغلې وه نو هغه کاغذونو ته يې پام شوى و. هغې د ګوردواري پايجي ته وويل:

ـ بابا ! فقط په دې پوهيدل غواړم چې په دې کاغذونو کې څه ليکلي دي ؟ ايا زما ميړه به .... ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د سیکهانو پـایجي چې تـر اوسـه بیخـي ګونـګ ولاړ و. سترګې یې پټې کړې ،ورو غوندې له ځانه سره وبنګید ، خدای یو دی، هم دهغه نوم حق او صداقت دی، د دنیا هرڅیز د هغه د امر تابع دی، هغه نه د چا څخه ویره لري او نه د چا سره کینه. هغه نه کوم شک لري. نه د کوم صورت نه زیږېدلی او نه مري. انسان د خپل پیر په مرسته د هغه د حصول هڅه کولی شي.

پایجي ورو غوندې سترګې پرانستې، نیم سوي کاغذونه چې په وینو لړلي و ښکل یې کړل او بیا یې وویل ((لورې واوره په دې کې چې لیکلي دي، اې د لاچارو او د غریبانو تکلیفات او درد او غم رفعه کوونکي خالقه ! ته کامل یې ، ته مکمل یې هم ته یې د بې کسو مل او مرستیال، تاته پنا غواړم ، زما مرسته وکړه ، زما کومک وکړه ، ته د ټولو عاجزانو رفیق او ملګری یې ، ته د درد او غم رفعه کوونکی یې ،هم ته د هر چا له زړه نه خبر یې، هم ته د هر چا په زړه کې اوسې، ته د هرچا خالق، ته د هر چا بادار یې ، هیڅ څوک له تا بر نشته ، هغه وخت چې مور، پلار ، زوی ، رور، همزولی، مل ، لمسی ، کړوسی ، هیڅ څوک به هم ستا تر څنګه نه وي او ته به یک تنها یې، په هغه وخت کې به فقط دا یکی یو خدای نوم ستا مل وي. هغه وخت چې اسرافیل به ستا وجود را پورته کوي نو ته به یوازې یې، فقط د الله نوم به تاته ډاډ او راحت در رسوي. هغه وخت چې ته به د لویو لویو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشکلاتو تر منځ را ګیر یې ، د وتلو هیڅ لاره به نه مومې ، د خدای د نوم په یادولو ستا ټول کړاونه به د سترګو په رپ کې پنا شي، ته که هرڅه د مجسمو او بوتانو عبادت وکړي لیکن ستا د واړه مصیبوتونو او کړاونو خاتمه یوازې د هغه د نوم په یادولو سره کیږي. یا ربه ! زما ټوله تکیه هم په تا ده، فقط ته زما مل یې زما مرسته به کوې.))

د ګوردوارې د پایجي سترګې پرانستې وې لیکن هوسې په فکرونو کې غرقه وه. هغې سوچ کولو چې ایا د مسلمانانو خدای به د نورو د خدا یانو نه جدا وي.؟ ایا که خدای د رب په نوم یاد کړای شي ، موږ به دوزخیان شو.؟ موږ به کافران شو؟، د ګورد وارې نه د حمد او ثنا داسې اوازونه اوریدل کیدل:

- څوک وایي رام رام ،څوک وایي خدای.

همدغو فکرونو کې هوسې بیرته روانه شوه، د هغې په خیره د ډاډ او تسکین یوه وړانګه لیدل کیدله چې د میړه په پرهر یې هم د خدای د نوم ټکور لګیدلی و .. د کافرانو د خدای...

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرتوګاښ

زوی یې له دوو میاشتو راهیسې بې درکه و، خپل او پردي یې ورپسې ګرځېدل، خو هیڅ ا ته یې څه پته نه لګېده، ان تر دې چې پولیس هم د هغه په اړه د پوره معلوماتو په ټولولو کې پاتې راغلي وو. یوه ورځ ټکنه غرمه وه، ور په زوره-زوره ووډبېد، اغاجان ورپرانیست، څلور پولیس له ټوپکو سره ور ننوتل او له ننوتو سره سم یې اغاجان له څټه ونیوه.

-ووایه ! زوی دې چېرته پټ کړی دی؟

آغاجان په ژړاغوني اواز وویل:

- صاحبه ما چېرته پټ کړی دی، زما خو ورپسې اوښکې وچې شوې، شپه او ورځ را کره وېر دی او نه یې مور څه خوري او نه یې خوبېږي.

-ښه ! نو په هوا ژوندي یاست؟ همدا مو اورېدل غوښتل، زمونږ خیال و چې تاسو به ساده باده خلک یاستئ. چم ګاونډ، کلي او هېواد کې څه روان دي، تاسو به هیڅ ورسره سروکار نلرئ، مګر نن هر څه مالوم شول، سپینه ولې نه وایې چې زوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ترورستانو سره مل دی ، دا غټې ، غټې خیټې مو له بادونه دي ډکې شوې ، دا ټول د ترورستانو مال دی.

اغاجان ډېر څوګندونه وخوړل، خدای او رسول یې ډېرورته یاد کړل. دهغه پر ملا باندې د کنداغونو سختو وارونو د ځنګ له کوټې ښځینه ترغولي را ورسولې او په ژړا ، ژړا یې اسمان په سرواخیست، خو د پولیسو بې رحمه زړه ته ترس ونه لویده.

- روان شه ! دروغ او رښتیا به دې نن مالوم شي، ستا ټول ټبر راته د ترورستانو جاسوسان ښکاري ، ووځه، د ښځو پړوني کې ځان مه پټوه.

اغاجان تر اوسه څه منتونه، زارۍ کولې مګر د پړوني شاته د پټېدو خبرې د هغه درنې پښې له وزرو نه هم سپکې کړې، په فکرونو کې ډوب ورسره روان شو .

له ځان سره یې وویل:

- یا الله ! زما د ټبر به څه کیږي؟ لوښې مې هم اوس پېغلتوب ته رسیدلي دي، د هغوی به څه کیږي؟ کورکې یو نارینه هم نشته چې پام پرې وکړي او نیږدې خپل او خپلوان هم نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغا جان څه وخت وروسته څارندوی ته ورسیده ، له خپل ځانه هیڅ خبر نه و، دکور فکر وړی و خو د پولیسو د مشر غږ له فکرونو را ویښ کړو.

- څومره یې رالیږلي دي ؟

- جي

- جي، جي مه کوه ! رښتیا، رښتیا راته ووایه ،که نه دا ډنډه وینې، ددې دوه ،گوذاره ستا دارو دي، وایه هغه خر.... دې په کوم ځای کې پټ کړی دی، پوزې ته دې را وستم ، هغه پخوا هم ستا زوی و که نه چې د ترورستانو سره مو نیولی او بیا له مونږ سره په ښته کې مړ شوی و ؟

- نه سیبه ! زه له پخوانه نه یم خبر ، زما د زوی نوم خو دل اغا دی ، د هغه دورکیدو په اړه خو ما راپورهم ثبت کړی دی.

- یو خوا له ترورستانو نه پیسې اخلې، زامن او لونې ورسره لیږې او بیا د دروغو راپورونه... پولیس له هرڅه نه خبر دي، موږ ته راپور راغلی چې ستا زوی له ترورستانو سره مل دی.

د پولیسو مشر امر وکړ:

- توري کوټې ته یې واچوئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اغاجان منتونه او زارۍ هسې عبث لاړې، پولیس خپله فیصله اورولې وه او په نړۍ کې داسې قوت نه و چې هغه له دغه مصیبت نه خلاص کړي.

د بندي خانې په تورتمه کوټنۍ کې د اغا جان ژړا او انګولا هم د څلورو دیوالونو تر منځ غلې شوه.

په څلورمه ، پنځمه ورځ چې د هغه تېر (مېرمن) څارندوۍ ته د ورننوتلو او له پولیسو ښځه یې د خپله مېړه په اړه د پوښتنې جرات وکړ نو خبره شوه چې هغه یې د ښار لویې بندي خانې ته استولی دی. د اغاجان مېرمنې له څارندوۍ ښځه د وتلونه وروسته د خپل خاوند د را خلاصولو په خاطر د چم ګاونډ ، د مشرانو او کشرانو ګیرې ونیولې خو په دې ورځو کې چا پولیسو ته د نیږدې کیدو خو لا څه چې د کتلو زړه هم نه کاوه.

د وخت په تیریدو سره د آغاجان د مېرمنې غوږ ته داسې ګنګوسې ورورسېدې چې ګواکې هغه په دریمه ورځ په څارندوۍ کې د پولیسو له خوا د تروستانو په اړه د مالوماتو تر لاسه کولو په خاطر د وهلو او ټکولو پر وخت وژل شوی او د هغه مړی یې د سره کمر په بن کې ښخ کړی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خودهغې زړه دد غـه حقيقت منلو تـه تيـار نـه واو هره ورځ بـه لـه کوره وتله ، کله به يو ځای او کلـه بـل ځای د خپـل مېړه پـه اړه بـه يې پوښتنې کولې، د مېړه بندي کيدا يـې د زوی غـم هـم ورڅخـه څه ناڅه هېرکړی و.

هر کله به چې دا د مېړه پـه لټه کې لـه کـوره وتلـه نـو هر ځـل بـه يـې يوه نفر ته يې د کور د خيال ساتنې په اړه ويل، هغه نفر نـه د دوی خپـل و او نـه د دوی ګاونـډی، بلکـې يـو نرښـځی دلاور و ، چـې د خلکو پـه واده، کـوژدن، زيږيدنې او يـا هـم پـه سنتی کې بـه يـې ميدان ګرمولو چې له دې لارې به يې پيسې لاسته راوړلې او د خپل ژوند شپې به يې سبا کولې.

د اغاجان له بندي کيدو وروسته همدغه نرښځی دلاورو چې کلـه بـه د نارينه او کله به د ښځو پـه کـالو کـې د دوی د کـور ورډ بولـو او له بازاره به يې د سود سودا ، وړلو راوړلو پوښتنه کولـه، کـه څه به د راوړلو و ، نو هغه کار به يـې سرته رسولو ، بيـا بـه يـې د دوی له کوره لرې، د کـوڅې پـه بـل سر کـې د پـروت ګـټ د پاسـه ډډه لګوله، هر تلونکي او راتلونکي ته به يې د طمعې نه پرته کـه چا ځواب ورکاوه او که نه خو ده به سلام يا په خير راغلی ويل.

د دلاور سترګې بـه هميش د اغاجـان د کـور پـه ور ښـخې وې، پـه ټکنـه غرمـه کـې بـه چې مطمئن شو ، چې د اغاجان ټبر او درې

(c) ketabton.com: The Digital Library

واړه لونهې به اوس د ډوډۍ د خوړلو څخه وروسته ویدې شوي وي ،نو دی به هم جګ شو او خپله لاره به یې ونیوله.

په هغه ورځ هم د آغاجان مېرمنې ورته ویلي و ، چې ښایې د شپې پورې هم بیرته رانشي، دلاور ټوله ورځ په لوږه تېره کړه او بیا د رسته شپه یې هم په تش نس او شوګیره تېره کړې وه ، شاوخوا لس بجې د اغاجان میرمن چې ده به ورته ترور ویل ، بیرته راغله ، نو دلاور د امانت ورسپارلو وروسته کلي نه بهر په شاړه کې پرتې خپلې کیږدۍ ته لاړ، په کټ پریوت او لکه ماشوم په بې غمه خوب کې په خړیدو شو.

دلاور ته به د نورو کلیوالو په څېر د اغاجان لونهو هم ماما ویل،دی د ټول کلي د مشرانو او کشرانو ماما و ، په داسې حال کې چې د ځمکې پر مخ یې هیڅ خپل نه درلوده ، همدا کلی دده خپل و ، که چېرې به بې ځایه ناروا به ورسره وشوه او یا به هم د کلي ځلموټو په ټوکو ټکالو کې په رښتیا وواهه، نو د څو ورځو لپاره به شاوخوا کوم بل کلي ته لاړو خو د لږې مودې وروسته به لکه د پمن سپي لکۍ په خپو منډلې بیرته راغی او هر چاته به یې موسکۍ خوله چینګه چینګه کوله او ویل به چې پلاني کاکا په زوره را وستم، ګني نه راتلم، کلیوال اوس دده له دغه عادت سره ښه اشنا وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اغاجان له تګ راهیسې د هغه د فامیل د پاره د لاور نه زیات باوري او اعتمادي سړی نه و ، هم بې ضرره واو هم یې د څه طمع یې نه لرله، بس که کومه ګیله به یې وه، نو له پاک پروردګاره یې کوله ، چې ولې یې داسې پیداکړی دی ، څه خطا یې کړې وه، له دې نه چې نه وی پیدا شوی ښه به و.

هره شپه به په کټ کې له پریوتلو وروسته په دغو فکرونو او غمونو ډوب له خدای سره په جنګ و ، او بلاخره به په ډکو سترګو ویده شو. . خو سهاربه ویښیدو سره سم د شپې هر څه ورڅخه هېر وو ، په یو نوي جوش به له خپلې جونګړې ووت.

د اغاجان مېرمن ډېره ځیرکه او پوهه ښځه وه، هغې غېر له دلاور نه په بل هیچا باور نه کاوه.

د هغې درې وارړه لوڼې اوس د پیغلتوب په درشل ولاړې وې، بخت رویداره، چې د ژوند اولس سپرلي یې لیدلي وو ، سپوږمۍ هم شرموله، هغسې خو درې وارړه خویندې مورته ورته ډیرې ښایسته وې او د پلار په څېر د سروه د ونې دنګې، ښانګې وانګې ونه یې وه ، مګر مشره خور یې دومره ښایسته وه لکه نانځکه، د هغې د اخلاقو په اړه به شاوخوا خلکو مثالونه ورکول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که دل اغا نه وای ورک شوی نو د بخت رویداري واده به وخته شوی و.

تاج ملوک خان چې په څومره مینه د خپل یوازیني زوی هاشم ملوک د پاره د بخت بېداري د پلار لخوا د ننواتې د منل کېدو درنه میلمستیا او بنډار جوړ کړی ونو د دل اغا له ورکیدو سره سم په هومره بیړه په مات زړه د دغه کوژدن ماتولو ته مجبور شوی و، هیڅوک نه پوهېدل چې دغه کوژدن د چا په زور ماته شوې وه، مګر د اغاجان کورنۍ د غمونو په داسې سیلاب ور لاهو وه ، چې نه پوهېده کوم غم وژاړي او کوم یو پرېږدي.

یوه ورځ ټکنه غرمه وه، ناڅاپه ور وډبېدو، د اغاجان مېرمن ورغبږ کړ:

- څوک یې درغلم. د دروازې پرانستل کیدو سره سم څلور تنه په زوره کور ته دننه ورننوتل.

د دریو تنو په لاس کې ټوپکې او څلورم تن په خپل لاس کې کتاب نیولی له هیبته ډک و.

یو تن وویل:

- تروري مور ستا تکلیف ختمولو ته راغلي یو، ستا د لوڼو سره نکاح کول غواړو، راشه ملاصاحبه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې سره د کوټې په لور لاړ، پاتې درې تنه هم ور روان شول.

د اغاجان مېرمنې په حیرانتیا وپوښتل:

داڅه وایې بچیه، دا څه وایې....؟

له ډېرې ویرې د هغې له خولې نور څه ونه وتل.

د اغاجان لوڼې د ور پرانستل کېدو سره ښځینه کوټې ته ننوتې، هغوی د کوټې د کړکۍ نه توله ننداره وکړه، په هرڅه پوه شوې، د کوټې یو ور کوڅې پلو ته پرانستل کېدو، منځنۍ لور ادینې هغه ور پرانست، په ډېر امید یې د کوڅې په سرکې پروت کټ ته وکتل، دلاور خپلې جونګړې ته د تګ لپاه جګ شوی و، ادینې ور منډه کړه او دلاور یې له مټه ونیولو:

محافظان دي که قاتلان خو کورته مو را ننوتي دي، ژر کوه ؟

د ادینې په پښو کې زور نه و، هم هغلته په کټ کېښناسته، دلاور منډه کړه.له هم هغه لارې کوټې ته ورداخل شو، د اغاجان مشرې لور ورته هرڅه بیانول چې په دې کې اواز شو:

- یه جینکو ژر ژر نوي کالي واغوندئ او وار په وار دلته راشئ، ملاصاحب راغلی دی چې نکاح مو وتړي.

بل اواز شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ژر کوئ ژر..... د اغاجان مېرمنې پرلپسې ژړل ، زارۍ منتونه یې کول - یا بچیه ! داسې مه کوئ.. دا یتیمانې دي.... ګورئ دا روا نه ده ....ډېره ناروا ده .....نن مه کوئ.... په موږ ترس وکړئ..

یو وسلوال خپل ټوپک د هغې په تندي کېښود او ویې ویل:

- غلې کېږې او که نه؟.... د خره لورې... غوږونه دې را وخوړل.
او د یوې لتې سره یې ښکته و غورځوله.

- جینکو ! راځئ که موږ در ننوځو.... دومره وخت را سره نشته.

له دې ډلې څخه یوتن وویل:

د ملاصاحب لاس او خپې داسې سپینې شوي لکه وینه چې نلري.

په دې کې لومړۍ پیغله چې له ځانه یې پړونی تاو کړی و، په ورو ورو راغله او په پسته ژبه یې وویل:

- زموږ مور مه وهئ، موږ واده ته تیارې یو.

ملا صاحب هغې ته د کښیناستلو اشاره وکړه، او ورڅخه چې د رضامندۍ پوښتنې وکړې........د اغاجان میرمن پخپلې بې وسۍ لکه د کاڼي په ځای پرته وه، اوس خو یې اوښکې هم وچې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې وې، نه پوهیده چې څه روان دي. ملاصاحب د رضامندۍ نه وروسته، د دوو شاهدانو د ګوتو نښې هم د نکاح پر پاڼه واخیستې.

د نارینه وو په اوازونو کې شور شو:

- مبارک شه ! مبارک شه !

په دې کې ملاصیب وویل:

- بله نجلۍ راولئ.

د اغاجان میرمنې د جګیدو کوښښ وکړ خو په پښو کې یې قوت نه و، بیرته ولویده، ، ناوې جیګه شوه او د خور د راوستلو لپاره د ښځو کوټې ته ورننوته ، لږ وخت وروسته تک سور شاله کې نغښتې دوهمه پیغله راغله ،هلته کیښناسته او د نکاح مراسم تر سره شول، د ناوې رضامندي فقط د هغې د سرښورونې پورې تړلې وه، چې د شال په ښوځیدو معلومه شوه د لمړۍ نکاح په څیر د دوهمې د نکاح مراسم تر سره شول، ګوتې ولګول شوې یو دوو تنو بیا مبارک شه ! مبارک شه ! وویل، او بیا چپه چوپتیا شوه.

د دریېمې ناوې راوستو لپاره هم باید څوک تللي وای.

څلور واړو کسانو د یو او بل مخ ته وکتل او بیا یې په څمکه د اغاجان د میرمنې بې ښوده وجود ته وکتل، خو هیڅا هم د ښځو کوټې ته د ننوتلو ته جرات ونه کړ.

یو تن خاموشي ماته کړه او دویمې ناوې ته یې وویل:

- څه ! ته ولاړه شه او خور دې راوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لږ ارام نه وروسته ناوې پورته شوه، او د ښځو د کوټې په لور روانه شوه)) درې څلور ګامه یې لا نه وو پورته کړي، چې یو وسلوال په ځیر سره د هغې پښو ته وکتل او د هغې په تګ باندې څه شکمن شو ور پورته شو او د ناوې پسې د ښځو کوټې ته ور ننوت، د ننوتلو سره سم د هغه سترګې په مخامخ نیم بیرته ور باندې ولګیدې. د ښځو په کوټه کې له ناوې پرته بل هیڅوک نه و سمدستي یې د ناوې پلو منډه کړه ، ناوې د سر شال لاښکته په کټ هم نه و غورځولی چې دغه وسلوال له مټه ونیوله، او په بل لاس یې د هغې پرتوګ ابن راښکه، پرتوګ ښکته پریوت او وسلوال چیغه کړه:

دا څه دي.؟

د کور تر څنګ د بسونو له هډې نه یو بس د تورخم په لور روان شوی و په دې بس کې درې ښځینه سورلۍ چې مخونه یې پټ کړي وو ، ناستې وې، په دې وخت کې د دوو ډزو اوازونه تر غوږ شول دوی یو بل ته سره وکتل، د سترګو لاندې یې پړونې لامده شول، یوې غلي له ځان سره وویل:

اِناَلله و اِناُ الیه راجعُون.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدايي خدمتګار

د سړک پرغاړه بيړه وه، لس دولس ښځې، درې څلور ماشومان او دوه دولس دیارلس کلنې نجونې د يو زلمي نه تاو راتاو ولاړ وې. ډېر سنجيده او خاموشه چاپېريال و. غېر له ماشومانو د هر يو په څېره د خفګان وربخې خورې وې. د زلمي په خوا کې يو سوټکيس (د جامو بکس)، يو غټ بېګ، بستر بند او ټيفن بکس(د خوراک لوخی) پراته وو. زلمی شايد کوم ځای يا بل وطن ته روان و. ښکاره خبره ده چې هر ډوله وي د تلونکي او وروسته پاتې کېدونکي دواړو د زړونو تنکي رګونه چوونکي وي. سفر که د زده کړې او ګټې په څېر د خوښۍ کارونو لپاره هم وي مګر زړه يې منلو ته نه اماده کېږي. د بيړۍ په منځ کې ولاړ زلمي په بيړه کې د ولاړو کسانو د هيچا هم نه زوی و، نه پلار و، نه ورور و او نه د کوم بل يو خپلوان و. بس هغه ددغو ټولو کسانو سره د زړه يوه ډېره ورته انساني خپلولي لرله. دومره ورته چې د ټولو رشتو جګه د مينې او اخوت يوه رشته وي. د زړونو د پيوستون رشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلاور چې نوی نوی فارغ التحصیل شو او لومړی سرکاري نوکري یې د ډیلی نه یونیم سل کیلو متره لرې لوېدیځ کې پروت د هریانې ایالت د روهتک ولسوالی په یوه ناحیه کې ولګېده نو هغه په لومړنیو ورځو کې ډېر ژړلي وو. تنکي عمر د خپل خپلوانو او یارانو د محفل ځخه لرې د هغه مثال د سېل نه د جلا شوي مرغه په څېر و. د مور د لاس نګولی د کشر ورور د خویندو سره په نه خبره انګتي او جنګونه ، د همزولو سره د کریکټ لوبو هغه ډېر ژړولی وو لیکن وخت د هر پرهر مرهم وي. د هغه د زړه تنها کې هم ورو ورو کېناستې او څه موده وروسته نوي پټ ونیولو. د هغه ښه سړیتوب، د هر چا سره د مرستې او کومک رویې ، د مشرانو احترام او له کشرانو سره مینې او محبت په لږ وخت کې هغه د شاوخوا ټولو کورونو یو ګران او محترم غړی وګرځولو. په لاره د تګ په وخت د هغه لاس به تل په تندي و. هر مشر او کشر ته به یې سلام کاوه او د کور کلي د حال احواله نه یې ځان خبر ساتلو، که چېرې کومه کورنۍ کې به کوم غم تکلیف پېښ شو نو د ټولو نه زیات پریشانه او مصروفه به دلاور و. په پښو هم دومره سپک و چې په ستومانۍ نه پوهېدو. له کاره به چې بېرته راغی نو تر نیمې شپې به د خلکو په کارونو بوخت و لکه د څرخ (چورلنډی) څرخېدو، دغې ناحیې ته د راتګ نه دوه میاشتې وروسته چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیوې هفتې په رخصتۍ هغه ببرته خپل ښار ته تللو نو ټول ورپسې ډېر خپه و لیکن د هغوی خپګان د هغه د ببرته راتګ سره د هر چا د پاره د څه نا څه سوغات په راوړلو لرې شو. د دغو وړو وړو تحفو او ډالیو په برکت دلاور د چا زوی و او د چا ورور، د هر چا خدمت ته به تل لاس په نامه و. د الماس ترور لور چې په ازموینه کې ناکامه شوه هم ده ورته یوه میاشت درس ورزده کړی او کامیابه کړې یې وه. د هغې نه وروسته خو د ده کور چې ټول ټال په ایکي یوه کوټه محدود و، د مازیګر د شپږ بجو نه تر اوو بجو پورې یو فعال ښوونځی ګرځېدلی و، ورکې به د لرې لرې چم ماشومان هم درس ته ورتلل. هغه ورځ خو د هیچا نه هېرېږی کله چې بلرام داس کاکا په ناڅاپي باران کې را ګیر شوی لوند خیشت کورته راغلو، تبې نیولی او څو ورځې له کټه نه و پاڅېدلی. د لاور ددې د پاره خپل ځان ګرم ګڼلو او په لومړي مازیګر یې ورته یوه ښه چترۍ راوړې وه.

د کورنۍ د غړو ډېر اسرار نه وروسته یې پیسې اخیستې وې لیکن هغه هم ډېرې لږې، د هرش سنګهـ د پیغلې لور منجیت کور د لیدو د پاره چې د هلک د کورنۍ غړي راتلل نو هم دلاورو چې په لږ وخت کې یې د هغوی د کور څېره بدله کړې وه. دوه درې نوي کټونه، نوې بسترې، د پاسه پرې د غوړولو څادرونه، یو دوه دانې چوکۍ، د ستېل ځینې لازمي لوښي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړې وچې میوې دا هر څه دلاور راوړي وو، داسې لکه وړیا، دغه انتظام د هلک په کورنۍ ډېره اغیزه کړې او هم په هغه وخت یې د منجیت نامزدګي قبوله کړې وه. ددې نه وروسته د هرش مېرمن به چې هر ځای کېناسته نو د دلاور د سپتونو په بیان به نه ستومانه کېدله. اوس خو دلاور د هرچا د سختې مل شوی و، کله کله به دومره ستړی شو چې د تیښتې د پاره به چمتو شو لیکن د دغو خلکو مینې او عقیدې دغه کار ته نه پرېښودلو. د اکبرماما د دریو اولادونو د پاره د کتابونو او بستې موندلو لپاره هغه ډېرې هڅې کړې وې لیکن څه ګټه یې نه وه کړې. بلاخره یوازې د کشر زوی د پاره یې دلیپ کمار د لور زاړه کتابونه راوړي وو، خو اکه لومړی څو پاڼې یې څیرې وې لیکن ګوزاره کېده، ځکه سرلیک وغیره هسې نه هم څوک نه لولي، بیا هم د دلیپ کمار لور ترڅو ورځو پړسېدلی مخ ګرځېده چې نوي صنف ته به د زړو کتابونو سره ځي. څو میاشتې دمخه چې د دلاور مور ډېره ناروغه وه او د هغه پلار دلاور ته کورته د راتلو د پاره ویلي وو نو هم د دغو خلکو مینه د دلاور د خپو زولنې ګرځیدلې او هغه یې په داسې مهمه موقه هم کورته د تګ لپاره نه و پرېښی. البته دا ویل ګرانه ده چې دا د دلاور سره د هغو خلکو مینه وه که د هغوی خودغرضي چې دی یې نه و پرېښي، لیکن څه وخت چې د دلاور مور ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه نو بیا یې پخپل لاس هغه ته لیک راستولی و چې د کار د مصروفیتونو څخه دې لږ وخت د کور لپاره هم سپما کوي.

لکشمي ابۍ خواکه نوم یې پرې والدینو د ثروت د خدایګۍ اینښی و مګر له نسه ډیره وړې او ځان وینې ښځه وه، په کلپې خوله به هره ورځ دلاور ته د معمولي معمولي شیانو راوړلو خواست کاوه چې د دوی پیسې وساتل شي. کله ډنګورۍ کله تختې ، کله څمڅۍ ، کله جاروګۍ ، کله لرګي، کله تیل ، کله ډیوه او کله کله شیرنۍ. شیرنۍ له دې خاطره چې د زړو او سپین سرو په وروستي وختونو کې پستو پستو شیرنیو پسې لاړې ځاځي. یوه ورځ نو د هغې فرمایش ډیر عجیب و.

((زویه ! ماله لږې ښایسته غوندې تسبې ، یوه جوړه د تیلې پیزار، ښه شانِ کالیو یوه جوړې سره د لوپټې او یو شال که راوړې نو ډیرې دعاوې به مې وګټې، بلې ته خبر یې کنه ستا خور په کرنال کې واده ده. زه سبا د هغې کره د خیښانو کور ته ځمه. که د خور د پاره هم لږ ارزان شیان ډیره ښه قسمه د کالیو جوړه ، د دواړو لاسونو لپاره تک سره بنګړي، یوه سره دوشاله او شینګړیپ راوړې هغه به هم ډیره خوشاله شي)) دلاور په بله ورځ د یو پنډوکي سره راورسید چې ورکې د لکشمي ابۍ تقریبا واړه غوښتل شوي شیان موجود وو. دلاور چې غوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرانستې وه نو د ابۍ سترګې بتې بتې راوتې وې چې د دومره ښه رقمه شیانو پیسې به له کومې ورکوي البته چې دلاور ورته ټول ټال پیسې وویلې نو هغه هکه پکه پاتې شوه. په دومره پیسو خو یوه لوپټه هم نه کیده. ابۍ د تیلې سینډلې په خپو کړې او تسبې یې ژر ژر وګرځولې ، ډیره خوشاله شوه.

له دفتره دلاور هیڅکله تش لاس کورته بیرته نه ګرځیدو. همېشه به یې یو نه یو پنډوکی یا تیلۍ په لاس کې نیولې وه. کله کله به د بار وړونکو په څېر کټ به یې هم په سر ایښی و. ورځې تیریدې. نن ناحیه کې د دلاور د نوکرۍ د دریو کالو وخت پوره شوی و او هغه بیرته خپل ښار ته روان و. د خدای په امانۍ لپاره د شاوخوا چم ګاونډ ډیر کسان چې ورکې ځینې پېغلې او میړوښې شاملې وې هم راوتې وې، شپږ میاشتې دمخه واده شوې مادهوري وویل: ((وروره ! ستا د لاس راوړي نیل پالش ، لیپ سټیک او پاوډر به تر ډیره وخته ستا یادونه راته تازه ساتي))

پیغلوټې ادینې مخکې خبره پریکړله ((انکل دا هم هغه کالي دي چې تا راته راوړي وو)) خپلو کالیو ته یې اشاره وکړه. د کلال د بچي د کوږ اوږ لوخي نه هم په زیاته کش کړې خوله چې د غاښونو ښښه ښښانه ورکې چا نه وه لیدلې وریاکور وویل ((

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلاور خانه ! زما بچیه د تیر دوو کالونه مې ژمي کې خوب کړی دی، دومره تودې برستنې او کمپلې دې راته راوړې وې چې په ټول هندوستان کې به پیدا نه شي)) مخکې له دې چې دلاور ځواب ورکړی وای لکشمي ابۍ بیا کله احسان فراموشي کولی شوه، هغې هم د احسان قبلونې په توګه د دلاور په مخکې د مینې او پیرزوینې په توګه دواړه لاسونه رابښکل او په دواړه مخه یې ښکل کړو. په دې کې د دلاور په مخ د هغې ټینګې لاړې هم وموښل شوې او ژر یو مچ پرې د کیښناستلو د پاره وبنګېد لیکن دلاور پرې لاس رابښکلو او وچې یې کړې. لکشمي ابۍ بیا هم بې له ویلو پاتې نه شوه((زما زوی زما بچوړی ډیر مې تنګ کړی دی)) د ژړغونې اواز سره یې د مکر څو څاڅکي هم را وځلول ((تیره میاشت یې خپلې خورته څومره ښایسته تکه سره جوړه، شال، بنګړي، سینګاردان او څه څه راته راوړل)) یو څو اوښکې او بیا یې چیغه کړه ((یا زما خدایه ! زما دومره بخت چیرې دی؟ ما کله دومره ښې ورځې لیدی شوې؟ یا الله زما بچوړی انسان نه، فرشته و فرشته، اوس به څوک زموږ په پرهر مرهم ږدي؟ څوک به رانه د زړه حال پوښتي ؟ موږ خو به اوس دا قصابان اوس په چړو حلال کړي. د کور دومره ارزان - ارزان شیان به څوک راته راوړي؟)) د دلاور بس راتلوونکی و. هغه د ټولو مینې او محبت له یو دنیاوي انسان نه د بل جهان پرېښته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځولی و. د سپین سرې لکشمي ابۍ د اسویلو په اوریدو جذباتو کې ور لاهو شو ویې ویل: ((ابۍ !دا خو څه دومره ګرانه نه ده .ما دا ټول شیان به د شمشان نه راوړل، تاسو هم دا ډیر ارزان - ارزان توکي له شمشان څخه راوړلی شئ)) بس راغلو دلاور ورته وخوت، مګرډله کې موجود هر یو تن ګونګ پاتې و بالکل لکه بت، نه سلام نه کلام ، نه چا ژړلی شول او نه چا خندلی، نه مهر و نه غصه، روان بس په دوړو کې پټ شو ، ولاړه ډله هم هغسې ولاړه وه.

یادونه:

شمشان د هندوانو د مړي سوځولو هدیره ده. هلته د بامبڼ له خوا د وروستیو دعاو نه وروسته مړی د چانډال له خوا سیزل کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غتې غتې سترګې

زیبا چې نن د خپلې ملاستې کوټې هغه کړکۍ چې د کوڅې پلو خلاصیده د پاکولو لپاره پرانستله نو هک حیرانه شوه. د کوڅې په بله غاړه د ودان کور کړکۍ یې بیرته ولیده او دا هم چې یوه سپین سرې ورکې د کړکۍ د ورونو په پاکولو بوخته وه. تیرو دوه نیم کلونو کې لومړی ځل و چې دا کړکۍ یې بیرته کړې وه، که نه نو تل به بنده وه. دوی به همیش فکر کولو چې شاید دغه کور کې به هیڅوک هم نه اوسیږي که نه نو یو نیم ځل خو به یې هرومرو کړکۍ پرانیستله. زیبا خوشحاله شوه او ژر ژر له زینو څخه راښکته شوه چې په خپلې لوردا زیری وکړي:

ـ ګرانې ! زیری مې درباندې، خبره یې مخامخ کورته څوک راغلي دي؟.

ـ څه وایې مورې؟ ته څنګه خبره شوې.

ـ د مخامخ کور کړکۍ خلاصه ده او نن یوه بوډۍ ورکې ځای پاکوي.

ـ ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې سره ګرانه هم په هغو خپو په زينو وختله چې پخپلو سترګو هر څه ووينې. يو وار خو يې خپه بې ځايه شوې او ښويدونکې وه خو خداى وساتله. د يو نوي کرايه دار لپاره په نوي کور کې ابادېدل سخت ګران دي. د زړو ګاونډيانو روابط لکه د کور د غړو ښه پاخه شوي او په پياوړو دوستيو او دښمنيو بدل شوي دي. د يو نوي تن په کې داخلېدل سخت ګران دي. تيرو دوه نيمو کالو کې د زيبا کورنۍ هم په چين کې د ختهک حيثيت درلود. د هيچا سره يې کوم تماس، دوستي يا رابطه نه وه پيدا شوې. دوى هيله من وو چې که هر څوک ،هر کله چې دغه کورته راغی د دوى سره به ډير ښه روابط ولري، ځکه نوې کورنۍ تل د يو او بل د نيږدې اړيکو ته اړ وي. ګرانې د کړکۍ څخه مخامخ بېرته د کړکۍ دننه وکتل چې ورکې يوه نرۍ وچکۍ زړه ښځه جارو په لاس ښکته پورته کيدله. په داسې حال کې چې پړونی يې په سر په کار بوختـه وه، تر ډيره وخته يې د ګرانې سره سترګې ونه جنګيدې. دغه ښځه چې نن وي که سبا ، ګرانه به حتمي ورسره دعا و سلام کوي او کورته به يې راولي چې له نوي ګاونډۍ سره اړيکي ټينګې کړي. ګرانې خپله کړکۍ خلاصه ساتله او په همدغه هيله ښکته ورکوزه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موراو لور دواړه ډېرې خوشحاله وې، داسې لکه چې هم د دوی څوک نیږدې خپلوان یې ګاونډ ته راغلي وي.د شپې به یې په کټ کې د پریوتو سره دواړو د نابلد نا لیدلي نویو ګاونډیانو په اړه تر ناوخته خبرې وکړې چې داسې به وي او داسې به نه وي، داسې به کوم او داسې به کوم.

په بله ورځ د پاڅېدو سره سم ګرانې چټ ته ورمنډه کړه او د کړکۍ څخه پورې یې د خلاصې کړکۍ دننه وکتل لیکن څه کش کړپ نه و. تر دوو ورځو پورې بیا چوپه چوپتیا وه، البته د کړکۍ ورونه به خلاص وو. مور او لور دواړه په شش او پنج کې وې:

- چیرې به د کور میرمن د کور پاکولو له نه وي راغلې؟

ـ ایا بیا به کړکۍ بنده شي؟

په دریېمه ورځ چې ګرانې د خپل لومړي پوړ د کړکۍ څخه پورې وکتل نو هلته یو څوک د کړکۍ په څنګ کې په میز زوړند سر ناست و. شاید د کوم کتاب یا مجلې په لوست بوخت و. ګرانه له حیا ژر د کړکۍ ترشا پټه شوه او په پټهو پټهو سترګو یې څو ځله د کړکۍ د چاود پورې وکتل، لیکن کتاب لوستونکي سر پورته نه کړو. ګرانه باوري شوه چې څه څوک نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوک ګاونډیان خو راغلي دي او بلاخره یو او بل سره به حتمي راشه درشه کوو.

ګرانه په ورځ کې څلور پېنځه واره د خپلې کړکۍ خواته ورتلله او د مخامخ کړکۍ څخه د ننه د چا د لیدو هڅه به یې کوله. کله به کړکۍ خلاصه وه او کله به بنده لیکن ترڅو د دوو نااشنا کسانو سترګې یو شوې نه وي او یو او بل ته یې په موسکا کتلی نه وي. د خبرو اترو پیل نه کیږي. ګرانې که هر څومره کوښښ وکړو خو د نوي ګاونډیانو کور ته د تګ لاره هواره نه شوه.

د کوټې په بله غاړه د کړکۍ تر څنګ په پروت میز د کتابونو شمار زیات شو. د لوستونکي پوره څیره خو نه ښکاریده البته دا خبره باوري وه چې هغه یو ځوان زلمی دی، ډیر ښایسته دی، غټې غټې سترګې لري، ډیره ښکلې نرۍ پوزه ، تک تور ویښتان، نري نري بریت او د توربخنې زنې څخه یې دا اندازه لګیده چې ږیره یې پوره نه وه راختلې. ګرانې دا ټوله اندازه د خپلې کړکۍ تر شا هم پخپله لګوله لیکن ستونزمنه دا وه چې د لوستونکي مخ به کړکۍ ته نه مخامخ کیدو ، څنګزن به ناست و ، شاید لوست کې د پوره پاملرنې په خاطر.

هغه ورځ د ګرانې د خاطرو له ټولو سپیڅلې او تل ښیرازه ورځ وه کله چې زلمی له ځوکۍ پاڅید ، کړکۍ ته مخامخ ودریدلو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

په شونډو يې د تنکۍ موسکا يوه ښايسته سيلۍ تيره شوې وه. ګرانې سمدستي د کړکۍ د شانه خپلې کوټې ته منډه ورووهلې او بيا يې درسته شپه خوب هم نه و کړی.((څومره ښايسته غښتلی، دنګ دراز زلمی دی. د ګوتې نيوکې ځای هم نه لري، لکه خدای پاک چې په فرصت کې جوړ کړی وي. راته ښکاري د کړکۍ تر شا يې ليدلې يم، ځکه موسکۍ شوی و، لکه راته وايي ته فکر کوې چې ما نه يې ليدلې، ته ډيره نا پوهه يې؟)) ګرانه په دغه راز خيالاتو کې ډوبه وه، درسته شپه کټ کې ډډې په ډډې اوښتله او سهار د لومړۍ ستر ګې سره بيا کړکۍ ته رسيدلې وه.

د نهو بجو شاوخوا زلمي خپلې چوکۍ ته ځان ورسولو. مور ورته يوه پياله چای هم راوړلې او په ميز يې ورته کيښودلې. ښايي زلمي ناشته ښکته کړې وه. يو دوه ګوټه چای يې وڅښلې او په مطالعه کې داسې غرق شولو چې ګرد چاپيره دنيا ور څخه هيره شوله. د زلمي په ميزد پرتې راډيو اواز ډير ټيټ اوريدل کيدو او سندره ورکې روانه وه ((ماته په مړو ستر ګو کتل مه کوه مړ به مې کې زما جانانه !)) ورپسې بله سندره هم همدغه سې وه((کل جهان کې ستر ګې نشته لکه ستر ګې د صنم)) ګرانې فکر کولو ((پرون يې موسکا کوله نن راته پيغام راليږي. راسره دوستي... شايد مينه کول غواړي. خو زه هم دومره ناپوهه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه یمه چې د یو نا اشنا سره به دومره ژر مینه وکړم. تر څو چې مې ښه پیژندلی نه وي ګورې که خبرې ورسره وکړم. زه څه دومره سپکه هم نه یم او نه دومره ارزانه یمه چې د مینې په لیونتوب کې هوښ او حواس مې ورک شوي وي. نه بلکل نه، که ته ځوان یې، زلمی یې لیکن زما هم د ژوند سودا ده ښه په سوچ او فکر به کوم... خو په مینه د چا زور چلیږي؟ بنده ړوند او کوڼ شي. مینه څه وخت خپله غلبه وکړي چې انسان خبریږي نو ساګ سیلۍ وړي وي. بې نومه اشنا که مینه دې راسره پیدا شوې ده نو راته مخامخ ولې نه راځې؟ مخامخ ولې نه کښینې.؟ یو ځل خو مې ووینه !)).

د الوول کشمکش او خیالاتو په زانګو ښکته پورته کېدونکې ګرانه ورځ په ورځ د نوي ګاونډي په مینه کې راګیریدله. هره ورځ به یې سحر له وختـه سره نوي نوي کالي اغوستل او خپل منزل ته به ور رسیده. لومړۍ څو ورځې خو به یې د کړکۍ تر شا له چاود نه زلمي ته کتل او بیا وروسته ورو ورو هغې هم خپل کټ د خپلې کړکۍ څنګ ته رانیږدې کړلو. کله په یو انداز او کله به په بل انداز کښیناستله، په مکیز به روانه شوه او که زلمي به کتل هم نه لیکن دې به قصدا خپل ځان ورته ورښکاره کولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ ذهن ډیر ناپوه او خود غرضه دی. کله کله موږ په پردي ځیز دومره مین شو چې هغه راته خپل ښکاري او د حقدار حق راته بې ځایه ښکاره شي. هغه ورځ خو انتها وشوه. مایګری و ګرانې ډیرې ښایسته او نوې جامې چې پلار یې له المان ځخه رالیږلې وې، اغوستې او د کړکۍ مخې ته په دې امید ولاړه وه چې اشنا به یې ستاینه وکړي لیکن دا ځه ؟ هغه هډو دې ته هم نه کتل. هم هغلته په ناسته ناسته له ستومانۍ یې د څوکۍ د شا سره ملا ولګوله، لاسونه یې پورته کړل، ستوماني یې وویستله او بیا یې سندره شروع کړه((ستا د در په خاورو خوښ وم ، درباني مې وه قبوله)) سندره یې ختمه کړه او بیا یې په مردار کتابونو سر ښکته کړو. ګرانې ته یې یو ځل هم ونه کتل. هغې ته ډیر قهر ورغی که لږه پیژند ګلوي یې وی نو سر به یې ور مات کړی و لیکن په دې نیمایي اشنا یې کې دومره جرات ښه نه ښکاریدو. د شپې ډوډۍ یې هم ونه خوړله په ډیر خفګان او مات زړه کټ کې پریوته.

په زړه باندې د صبر د تیږې کېښودلو سره بیا هم ګرانې کړکۍ ته تګ هیر نه کړو ، خو زلمی په دغه سحر رانغلو. په بله ورځ ګرانې د تبې بانه وکړه او ټوله ورځ هم هغلته په کټ کړکۍ ته مخامخ سترګې پرانستې ملاسته پرته وه لیکن د زلمي ځه درک نه و. په دریمه ورځ د یوولس بجو شاوخوا هغه د کړکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مخې تیر شو. د کوم فلمي ستوري نه کم نه و. تک سپین رنګ، توربخن کمیس پرتوګ، چشمي په سترګو داسې لکه شهزاده معلومیدلو. ګرانه د قهر، مینې او پخپل انتخاب د غرور د ګډو وډو جذباتو تر منځه د زړه د نازک خولیو چوونکي حد ته رسیدلې وه. په دې کې زلمی راغی او د کړکۍ په خوا کې ودرید او په ډیره مستی یې سندره زمزمه کړه ((نن د جانان دیدن ته ځمه توري نرۍ وریځې، خدایه ته لنډ کړې دا د ورځې تنابونه)) د سندرې په اوریدو ګرانه وریته پیته شوه. ((مینه ما سره کوي او ځي د بل چا لیدو ته. سندرې ماته اوروي او یاري د غیرو سره. زه دلته ستا په غم مړه شوم او ته ځې د اغیارو دیدن ته؟)) د ګرانې د تنکي زړه د زغم تړول ورخونه مات شول. هم په هغو خپو ژر ژر له زینې ښکته شوه او مورته یې له څه ویلو د نوي ګاونډیانو کورته لکه د توپان ورننوتله. احترام او تکلفات، سلام او کلام هر څه د هغې نه هیر شوي وو. لکه تنور تکې سرې سترګې نیولې ګرانه د زلمي مور ته په وینا وه:

- بې شرفو، بې شرمو، بې حیا، تاسو له شرم هم نه درځي، پردو لوڼو ته سندرې وایئ، اشارتونه کوئ....؟

- ولې بچیه ! څه وشول؟ ولې دومره په قهر یې. کښینه.. دلته کښینه.... لږې اوبه وڅښه لورې.. د زلمي سپین

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرې مور چې لوخي يې وينځل راجيګه شوه ، ګرانه يې له لاسه ونيوله او په کټ د کښېنولو خواست يې ورته وکړلو ليکن ګرانه د قهره تکه سره لمبه وه.

- نه کښېنم ستاسو په دې مردار کټ او مرداره چوکۍ. مورې تاسو ته څه دومره سپک او معمولي خلک ښکاره شو ، څه بازاري خلک يو ، څه لوچک يو. دا کارونه به تاسو کوئ دا به ستاسو خصلتونه وي. مورې ډېر پتمن او غيرتمنده کورنۍ يو. دلته کښېنه ! ببخ دې ووځي ستا د دې کټ او د کښېنا ستلو...

- لورې ! ما خو پوهه که؟ زموږ ګناه څه ده؟ څه خطايي رانه شوې ده ، ما خو چيرې ته ليدلې هم نه يې.

کورکې د شور او ځوګ په اوريدو له چت نه زلمی هم خپلو زينو خواته راغی او له همغه ځايه يې له موره پوښتنه وکړه:

- ولې مورې ! څه چل دی؟ څه شور دی ؟

- هم دنه پوښتنه وکړه. نا معقوله بې شرفه ! بې پته ! هر ورځ راځي ، راته په کړکۍ کې نيغ کښېني. درسته ورځ په باټو سترګو راته ګوري ، اشارتونه کوي او خدای وهلی راته سندرې هم وايي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې هر څه په اوریدو زلمی ورو - ورو له زینې را ښکته شوی و. په سوچ غرق و ، له وروستی پاوړۍ یې لا خپه ښکته کړې نه وه چې مور یې په چغو چغو په ژړا او سلګو شوه.

- بچوړیه ! ده درته اشارتونه کول؟ دی درته سندرې وایي؟ یا الله ! یا زما بخته ! تا د دې ورځې لپاره ژوندۍ ساتلم؟ بچیه دا عاجز هیچا ته اشارتونه نه کوي، هیچا ته سندرې نشي ویلی. دا حق خدای ده ته نه دی ورکړی.

- ګنې زه دروغ وایم؟ ګرانې له قهره وویل.

- نه لورې ! ته دروغ نه وایې، زما د زړه سره ! ته رېښتیا وایې لیکن زما بچوړی زما دا بدبخته زوی ړوند دی. دا به څه اشارتونه وکړي؟

ګرانه لکه د شین اسمان څخه ګرځ په مځکه را ولویده. د هغې خپې درنې شوې وې د پورته کولو قوت یې نه درلود. لکه د یو بت د زلمي په سترګو کې یې سترګې خښې وې او د اوښکو یو رود ترې روان و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا

امسا يې راپورته کړه او انګړ ته له راوتلو سره يې په زوره چيغه کړه ((چراغ او بلبلې راځئ چې ځو)) دواړه ماشومان را ووتل ، د يوه په لاس کې د کريکټ کوچنی بيټ و او بل سره يو ارزان بيه توپ. دواړه ماشومان د نيکه نه يو څو قدمه وړاندې روان شول.

د تقاعد نه وروسته د هغه په نورو کارونو کې يو داو چې د مازيګر لمر به زيړی شو او مارغان به خپلو خپلو ځالو ته په سيلونو بيرته ستانه شول نو خپل لمسيان به يې پارک ته بيول. په دې وخت کې به کله په کبله کيښناست او کله به د خپل عمر نورو سپين ږيرو سره په خبرو و او له ورايه به يې د خپل سود ننداره کوله. وايي چې د اصل نه سود خوږ وي. هغه هم د خپل لمسي او لمسۍ سره ډېره زياته مينه درلوده. يوه ورځ چې د ميتهيو د زوی سره دوی دواړو پټ پټوني کول او د دوه د قيقو لپاره د غوړاسکي د کيړپه شا پټ شوي وو او بوډا نه وو ليدلي نو د سترګو په اوښکو يې ټول ګريوان لوند کړی و او چې په نظر يې راغلل نو هم هلته په ځای کيښناست او تر ډېره وخته يې د زړه حرکت معمول ته نه راګرځيده. د ماشومانو هم ورسره زښته

(c) ketabton.com: The Digital Library

زیاته مینه وه بې له هغه یې چیرته ډوډۍ هم نه خوړله. که کال دوه کاله پس تګ راتګ به هم را پیښ شو نو دوی به ورسره غوټه وو.

د ابتدایي کلونو زده کړې او تعلیم هم زیات مشکل نه وي، دغه الف ـ ب - پ یا ای - بي -سي ، شمار. یوڅه جمع او منفي. دې ماشومانو دا هرڅه د خپل نیکه نه زده کړي وو او په دې کې له یوې خوا هغه ته د خپل مصروفیت یوډیر ګټهور کار په لاس ورغلی و او له بلې خوا یې د انړور او زوی پر وړاندې دده درناوی فقط د یو سپین ږیري زوړ پلار مصنوعي درناوی نه و بلکې هغه استاد هم و. چې د دوی لپاره یې هره میاشت د کورس لپاره ډېرې پیسې بسپنه کولې. هسې خو زاړه مور او پلار بې معاشه داسې مریان وي چې سړی ترې هر کار اخیستی شي. نه د غلا نه د چل ټګۍ او هغوی خو په لاره کې پروت لرګی هم بې ځایه نه پریږدي. د دې د پاره نه چې لاره کوڅه ورسرهرد خزلو ډکه بده ښکاري بلکه د دې د پاره چې د دغه دوه ډکو سره د سون یو دوه پیسې هم د کور د پاره ساتلې وي. په دې کارد دوی دا باور هم پخېږي چې د یو یو څاڅکي سره منګی ډکیدلی شي .کله چې د کور خادم نوکر له پخلنځي نه ځي ، پښه د باندې نه ږدي،او په شیدو پیروی ورته ډیر بد ښکاري.په زیړو غوړو د خیټې مړولو سره سره بادار ته هره ورځ د ګیډې د درد بهانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي چې ډوډۍ ته یې زړه هم نه کیږي. په دې وخت کې د کور سپین ږیري او سپین سري که په میاشت کې یوه ورځ هم د انړور له لاسه په مینه د پیاز سره په سوکړک د کچې ګوتې غوړینه لیکه هم اووینې نو درست کال یې د زړه نه اووځي هر خپل پردي ته د انړور د سخاوت او ورسره د مینې کیسې کوي.

بوډا به د بازار سود سودا هم کوله او که چیرې به په چم ګاونډ کې څه مرګ ژوبله وشوه دی به ورته همیش رسیدو. دا هغه وخت وي چې هرڅوک په ډیر احترام او ادب د زړو نه د هغوي د حال احوال پوښتنه کوي او دوي خوشاله شي چې لا هم په خپلولۍ کې یې احترام موجود دی.

بوډا به هرغم ته د ځان رسولو هڅه کوله. په دغه ښه سړیتوب کې د هغه په زړه کې یو لوی ارمان پټ و. چې د غم ځپلو ترمنځ به کیښناست نو په څه نا څه خبره به یې (هرې دوار) کې د مړي هورته د سپارلو په ثواب وعظه وکړو. دی به په دې فکر کې و چې کیدای شي څوک تیار شي او(هرې دوار) ته خپل مړی د لیګلو تصمیم ونیسي مګرد بوډا ټیول دوستان، اشنایان او خپلوان هم د ده په شان په اقتصادی بیړی سواره و، د لږبار د زیاتیدو بهانه یې غوښتله، او دغسې په هرې دوار کې د ګنګا په سپیڅلو اوبو کې د غسل او بیا د سیندلا په غاړه د مراقصې ارمان به یې په ځای پاتی شو. چې کورته به بیرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستون شو نود الماری څخه به یې خپلې تکې سپینې جامې را وویستلې، ښکته پورته به یې کړلې او بیرته به یې په هغه تاخ کې کیښودلې. اوس خویې د جامو رنګ هم خړ شوی او ګونځې شوې وې خوبیا هم نوې وې. واده ښادي یوازې د زلمو او پیغلو د پاره وي د مشرانو د پاره نه، سوبارام چې د خپل نوسي د واده زیری په بوډا وکړونو هغه ډیر خوشاله شو.

د بوډا کاکا زوی او انږور ډېر ښه وو. زوي یې په یو سرکاري دفتر کې کاتب و خو پخپله تنګ دستۍ کې هم خوشاله و، او د خپل پلار ډېر احترام یې کاوه. چې زوی ښه وي انږور نشي خرابیدی، د ده انږور هم د خپل پلار نه زیات د ده احترام کاوه. ده به له خولې خبره نه وه ویستې چې هغې غریبې به د لاس کار پریښودو او د ده امر به یې تر سره کاوه.

البته بوډا کاکا پخپل ژوند کې ایکي یو ارمان لرلو. هغه دا نه چې یوه مینه ولري، د مالدارۍ ښتن شي، موټرې لارۍ ولري، ځکه خبرو دا یې له وسه وتې خبرې دي، خو د هغه ارامان دا و چې یو ځلې د (هري دوار) مقدس ښار ته ولاړ شي او هلته د ګنګا پر مقدس سیندلا کې د اوو غوپو وهلو وروسته د سیند په غاړه کښیني او یو دوه ساعته عبادت وکړي. لکه د نورو هندوانو دا یې لوی ارمان و او د دې ارمان تر سره کولو لپاره هغه د خپل لومړي معاش نه تیاری شروع

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی و ، لږې لږې پیسې به یې بیلولې او چې څه ناڅه پیسې به غونډې شوې نو تک سپین کمیس پرتوګ او یو څادر یې راوړل. اوس نو نیم کار تر سره شوی و او له هغې وروسته به یې هم پیسې ساتلې مګر سرخوړلې به جمع شوې نه وې چې د مصرف سوری به له یوې خوا راښکاره شوی و. په ټول ژوند کې هغه غبر له د دغو کالیو اخیستلو څخه پرته بل کوم پرمختګ ونه کړای شو.

یو ایماندار کاتب څخه په دې نړۍ د یوازیني اولاد د تحصیل او د ناروغه مېرمنې د تداوي او روزنې او بیا د اولاد د واده نه پرته د کوم بل غټ کار ترسره کول یا د ترسره کولو غوښتنه سمه نه ده. د خپل ټبر له اوږدې ناروغۍ وروسته یې ډېره هڅه وکړه چې د هغې ایره هرېدوار ته ورسوي او هلته یې په پخپل لاس د ګنګا په مقدس سیندلا کې د بشپړو مراسمو وروسته لاهو کړي. د مېرمنې په مرګ یې ورځې تیرې شوې او څو میاشتې وروسته یې په ډېر نیولي زړه هغه ایره د خپل ښار تر څنګ بهیدونکي رود ته وسپارله. له دې وروسته هغه قانع شو چې هیڅکله هم پخپل مصرف (هرې دوار) ته نه شي تللی .هر کله چې به یې په چم ګاونډ یا خپلوانو کې څوک مړه شول نو هغه به حتمي غبر کاوه که چیرې ایره د ګنګا په سیندلا کې لاهو شي نو ډېر ثواب لري خو هیچا هم دومره مېړانه ونه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دی یې له ځانه سره هرېدوار ته بیولی وای. دوه درې نفره به ولاړل او په ورځ دوو کې به بیرته راغلل. دی عاجز به هم دغسې ارمانجن پاتې شو او کورته په ورننوتلو سره به یې ورو غوندې الماری پرانیسته چې په (هرې دوار) کې د ګنګا پر غاړه د عبادت د پاره د نویو کالیو جوړه وویني. یو یو شی به یې ښکته پورته کړل او په مات زړه به یې بیرته کېښودل.

یوه ورځ په باغچه کې ناست و اود تصوراتو په دنیا کې ورک و. د ځوانۍ واړه خوږې خاطرې یې د سترګو په وړاندې د یو فلم په څېر روانې وې چې ناڅاپه یې چا په اوږه لاس کیښود.

- ولې اشنا ! په کومو سوچونو کې ډوب یې؟

- نه نه.. هیڅ... بس فکر مې کاوه چې عمر څومره ژر تېر شو.

- یاره ! پرېږده دا سوچونه ، د نن فکر کوه د نن، دا ویني مخامخ هم د دوی فکر کوه. دا زموږ ګټه ده ، خدای دې دوی ښاد و اباد ساتي زموږ خوشالي هم دوی سره ده ، چېرته دي نور دوستان؟ نه دي راغلي څه ؟

- بس دغه دي راتلونکي به وي، نو وایه نن...

- هو نن خوشاله یم.ددې میاشتې په شلمه مې د زوی واده دی ، ګوره چې اوس به څه بهانه نه کوې، له اوسه تیاري وکړه او چمتو شه، ټولو دوستانو ته بلنه ورکوو ، ګوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې بیا زموږ په ژوند کې داسې ورځ راځي او کنه، ټول دوستان به یو ځای کیږو.

د بوډا زړه وتښنښد، ډېره موده وروسته داسې ورځ راغلې وه چې دی واده ته بلل شوی و، سمدستي يې بلنه ومنله او پخپله واده د تګ لوز يې ورسره وکړو.

په اصل کې زاړه، سپین ږیري او سپین سرې غم، جنازو او میصبتونو ته غوښتل کېږي، خو کله چې د چا واده، سونتي یا بلې ښادۍ مرکه راشي د کور ځوانان دا خپل ځانګړی امتیاز ګڼي، د هغوی په فکر که د کور عمرخوړلي مشران په دې مراسموکې څه وخوري نو ګېډه به يې خرابه شي او د کورنۍ د پاره به بل مصیبت جوړ شي. ګډا نڅا خو پریږده که د واده تر کوره لاړ هم شي نو لس ورځې به یې پښې دردونه کوي. دا یو عام فکر دی واده کوژدن په زلمو باندې ښایسته ښکاري.

بوډا پوره دولس ورځې انتظار وکړو اود واده نه یوه ورځ مخکې یې خپل ګډون خبر ورکړ مګر زوی یې د سوبارام په کور کې هیڅوک نه پیژندلو او دی د واده د پاره پخپله تیار شو او د بوډا ارمان سګ سیلۍ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د داسې کوچنيو اولويو پېښواو خوږو ترخونه وروسته چې څه وخت تېرشونو ورو-ورو د هغه اشنايانو، دوستانو او ملګرو چې هغه به ورسره په باغچه کې هره خوږه ترخه خبره کوله هم له دې نرۍ سترګې پټې کړې. نن چې هغه د يو لوی ماتم په لړ کې د راغونډو خپلوانو په منځ کې ناست و او په وچو سترګويې اسويلي کول، نن هيڅوک هم داسې نه وو چې هغه ورته تر غاړې وتي وای او په چيغو چيغو يې ورسره ژړلي وای. نن د هغه يوازينی نيازنين زوی د موټر د ټکر په يوه پېښه کې مړ شوی و او د وروستي غسل لپاره يې مړی کوټې ته دننه شوی و. بوډا په وچو سترګو اخوا ديخوا کتل.او په دې فکر کې و چې ښايي له کوم ګوټ نه به يې زوی په موسکا را ووځي خوډېر ژريې سوړ اسويلي سره په زمکه سترګې خښې کړې. په دې وخت کې يې انګور خواله راغله او په يو مړ ورو غږ يې د هغه په غوږ کې وويل:

- دا دا .... هغوی نوي کالي غواړي..... د .....

بوډا سر پورته کړ د سوچونو په بهير ورلاهو شو او بيا يې وويل:

- بچيه هم هغه کالي ورکړه.... نوي دي......

او يو سوړ اسويلی يې وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوالګر

د نړۍ شاوخوا په هر هېواد کې سوالګر شتون لري، لیکن اسیایي هېوادونهددې لعنت څخه ډېر زیات متاثره شوي دي، د ناراسته ، لټانو او حرام خورو د پاره د ګېډې ډکولو دا تر ټولو اسانه لار ده. لاړ شه په یو چوک کې ودرېږه، خوله کړه وړه ونیسه ، سترګې پټې کړه او لاس و غځوه ، بس څوک نه څوک د عقل د ښمن چې تردې دمه به یې خپل مور او پلار ته اوبه نه وي ورکړې خو سمدستي به له جېبه یوه سیکه راوباسي او د خپل ژوند د واړه ګناهونو د کفارې دبیې په توګه به یې د خیراتي په لاس کېږدي.

مازدیګر ته چې درویزه د شرابو یو بوتل او د چرګ یو پنډۍ سره د کور په درشل ننوځي او د خپل ټبر او ماشومانو د چرګ په پنډۍ او د شرابو پر بوتل سترګې ولګېږي نو د هغوی واړه شکایتونه د خره له سره ښکر شي. د چرګ په پخېدو ماشومان پیسانې راکاږي چې کله ناکله د وخت د کمبود له کبله اوم پاتې شوي او غرب ماشوم په مخ لکه څپېړې راپریوځي او درویزه د شرابو له تاثیر لاندې خپلې ښځې ته د خپل ننني ورځې د هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مکر، فریب، چل او ټګۍ لاپې وهي، په کوم چې هغه نن یو ساده کلیوال غولولی دی او دغه د کرایې پیسې یې هم ترې بود کړې وې.

ډیلي کې هم د ګدا ایګرو زور دی. سړی په لاره روان وي چې ناڅاپه یو څوک له یو ګوټ نه حاضر شي او خوله ګړه کړي، که له لورې کوم دوکان څخه دې څه شی واخیست او خولې ته به دې نږدې کړی نه وي چې ښکته د پښو په خوا کې به دې سپی خپه پښ کېږدي او سوالګر به دې د لاسه د خوراکي شیانو د سترګو په زور د اخیستلو په کار مصروف وي، یو چوک هم داسې نشته چې واړه ماشومان، ښځې او نارینه سړی په ارامه پرېږدي. دوی د سړک پر غاړه د یوې ونې لاندې یوه تیله (بیګ) ایښې وې چې سحر مهال وړوکی له کوره د وتلو په وخت د یو دفتر د هغه کاتب په څېر د غرمې ښه غوړې زیړې ډوډۍ سره له یو دوه اینګولی ایښی وي، څوک چې درسته ورځ د خپل مامور د سپکو سپورو لټو اوربدو وروسته سترې ماز دیګر خپل کور ته بېرته ورګرځي او بیا بیا زړه کې وایي چې که وس یې رسېدلی نو دا نوکري به یې همدا نن پرېښودلې وای، البته د ګدا ایګرو په تیله کې یو څیز اضافي هم موندل کېږي او هغه د دوی د اغوستلو کالي وي چې دوی یې د خپلو وظیفو له شروع کولو نه مخکې بدل کړي وي، ځکه په دغو کالیو کې ورته هیڅوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیرات نه ورکوي چې څومره زیات یې په کالو تور موبلایل لګولي وي او څومره زیات یې خیرې کړي وي، هماغومره زیاتې پیسې لاسته ورځي، له دې نه پرته د پړسېدلې ګېډې سره د باردارو ښځو روغتون ته د رسولو لپاره د مړي د کفن یا هدیرې ته د رسولو لپاره بل دین او مذهب د ذکر په نوم، د کوم بابا د زیارت په نوم یا دغه راز په کومه بله پلمه سم دم خلکو څخه د پیسو بودولو بې شماره طریقې دوی ته معلومې وي. دوی دومره ښه نفسیاتي پوهه لري چې د ګاک په لیدو پوه شي باید کومه طریقه او چل په کار راولي. دوی داسې مافیاګانې لري چې د لارو کوڅو څخه پردي اولادونه وتښتوي. لاس پښې یې مات کړي یا یې سترګې ړندې کړي. ځینې یې لرې په بل ښار کې خرڅ کړي او هلته ورڅخه د ګدایګرو کار اخیستل کېږي. نن سحر کوم یو ډېر ضعیف او ناتوانه سړی چې له ځانه د ماشوم هلو ځلو قوت هم نه لري د پوزې په موادو یې مخ لړلی پر ځمکه پروت دی. یوې ښځې چې شاید په کوم مبارک کار روانه وه، د دغه سوالګر د سترګو د تاثیر لاندې لس قدمه ببرته راغله، دده په لاسه کې یې د لسو روپو لوټ کېښود، ګېرچاپېره یې وکتل چې چا چا ولیده او بیا په لوړ سر تېروتله، سوالګر ژر لوټ د خپلو کوناټیو لاندې کړ، مخا مخ یې یو خوار او ډنګر مزدورکار چې د سړک د یو برقي ستنې لاندې د لکړو لپاره په خولو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوب او له ځایه نه شوخوځیدی، په پسخېدلو سترګو د لسو روپو لوټ ته کتل چې پرې د دوه وخته د ډوډۍ اوړه پرې اخیستل کېدای شي. مزدورکار پوره زور سره ستن نېغه ودرولې وه، په دې کې شل ګوډ او معذور کسان په مخصوصه رکشا کې یو نفر راغی، شلېدلې جامې په لاسونو او په مخ یې تور رنګ مږلی، تکې سرې سترګې، له قوارې څورب، د ګدایګرو تر څنګ یې ریکشا ودروله ، ښکته راکوز شو او نېغ په درویزه پسې ورغی، د سوالګرنه یې د نن ورځې راټولې شوې پیسې واخیستې، چې بېرته ګرځېدونکی و نو سوالګر ورته وویل:

- هېر دې شول چې نن لومړۍ نېټه ده ، زما د معاش ورځ ده، نانا بډوته لاس کړو.

- هو دا واخله ټولو ته مې ورکړې، بس ستا پاتې وې، دا دی ما چېرته ورځ ناوخته کړې ده؟ بس دغه فکر کې رانه هېر شول چې نن پیسې ولې کمې دي؟

له دې سره د سوالګرو بادار پخپله رکشه کې کیښناست او په بل ګدا پسې روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـــور

د شپېلک له غږ سره اور ګاډی ورو- ورو لـه سټېشـن څخـه روان شو. نوي ختلي مساپر لا ځای پر ځای شوي نه وو. د ناستې د پاره چا يوې څوکۍ ته چا بلې ته.کابو ټولې څوکۍ ډکې وې. د نويـو سورليو لپاره ېېخي ځای نه و مګر بيا هم هر مساپر په يوه نه يوه څـوکۍ د ځـان نښلـولو پـه هڅـه کـې و او زړې سـورلۍ وې چـې څوک يـې د ځانـه سره نـه کېښـنول. څو تنه پـه څوکيـو لکـه اوده پراته وو او چې هر چابه د کېښناستلو لپاره دهغوی د پښو د ټېل وهلو کوښښ نو دوی به پښې لا پسې اوږدې کړې.

د ګـډوډ پـروت سـامان لـه پاسـه هـم ځينـې سـورلۍ سـورې وې.ځينو مساپرو خو لکه موږک لکۍ پسې چـج تړلـی و. کـاړي کې د ګوټې دا پښو دلو ځای نـه و او هغـوی نـه يـوازې خپـل بلکـې د ګاونډيانو مال اسباب يې هم راوړی و. يوه زړه ښځه چې څادر پر سر و اود ګونځې خېرې د پاسه يې د نا اميدۍ نښې له ورايه ښکارېدې. نـاهيلې ولاړه وه. هر ځل بـه چـې سورليو اخوا ديخوا د تګ لپاره حرکت وکړو نو هغه بـه بې تـولې شوه او ژر بـه يـې د ناست نفر پـر سر لاس کېښـود چـې ونـه لـوېږي. د هغـې پـه سترګو کې د سمندر په څېر ژوروالـی برېښـېده. د دې کـوټې د هـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه اوږدې څوکۍ په بل سر کې د کړکۍ خوا کې د تور رنګ په ټادر کې تړلی یو پنډوکی پروت و. یوې سورلۍ د خپلې نوې واده شوې مېرمنې د کېښنولو په خاطر د پنډوکي په څنګ کې ناست زلمي د خپلې غوټې غبرګ کې د نیولو او ځای ناوې ته د ورکولو لپاره وویل مګر ناست نفر ځواب ورکړو چې دا غوټه نه بلکې یوه سپین سرې ده چې د ختلو راهیسې هم هغسې څوړنده پرته ده.په دې کې ناست زلمي ولاړې ببر سرې ته هم وکتل چې په درنګ ساعت کې لوېدونکې وه.هغه ودرېدو او په ډېر احترام یې خپله څوکۍ ولاړې ببر سرې ته ورکړه. زړه ښځه د بې شماره دعاوو سره پر څوکۍ کېناستله او ډېر وخت راهیسې بند یوان ټوخی یې راپیل شو. پرته غوټه لږ وخوځېده مګر په ټادر کې پټ څوړند سرېې پورته نکړو. کاړی روان و. نویو او زړو سورلیو بیا د سیاست، مذهب، دحکومت دناکامۍ، چل ټګۍ،د جرمونو د زیاتېدونکو پېښو اوستونزو په اړه دبحث نه وروسته دیو بل دکورنیو په هکله هم خبرې پیل کړې وې. د بحث مباحثو په دوران کې به کله د ځینې ماشوم د ژړا غږ شو ،کله به په بله کوټه کې دځوانانو شورماشور ختلو چې قیتې به یې کولې او یو څو ځله خو داسې شور هم پورته شو لکه جنګ چې وي. د سپین سرې ټوخی به بیا بیا راپورته کېدو ،هغې دټادر د پېڅکې د غوټې نه دلرګي یوه ټوټه چې غالبا د سونډو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه په خوله کې کېښوده مګر ټوخی یې بند نه شو. پنډوکۍ ترور ددې هرڅه نه بې خبره پرته وه. لږ لږ وخت وروسته به یې دڅادر دننه د سلګیو او اسوېلو اواز هم اورېدل کېده.د سپن سرې ټوخي چې لږ دمه شو نو هغې په څنګ کې دناستې پنډوکۍ ترور سلګۍ واورېدې نو ځان یې ټینګ نه کړی شو. په دې کې د ماښام تیاره خوره شوې وه ، ګاړې کې بلبونه بل شوي وو. زیاتره سورلیو ډوډۍ خوړلې وه او ځینو وروستۍ مړۍ په لاس کې وې. سپن سرې د څنګ پنډوکې له مټه وخوځوله:

- ته ډوډۍ نه خورې ، ګوره ټولو وخوړه، که نه یې لرې نو له مانه یې واخله ، ما سره ډېره ده.

خو پنډوکۍ ترور کوم حرکت ونه کړو ،سپن سرې نوره هم په زوره خوځوله((تاته وایم پاسه ډوډۍ دې وخوره.)) د پنډوکې ترور زړا بنده شوه ، له مخ یې څادر لرې کړو او تکې سرې سترګې یې سپین سرې ته ور واړولې. سپین سرې ورته بیا وویل ((ډوډۍ وخوره خورې ټولو وخوړه، بیابه... دادی بېره راتلونکی دی ، هر څه خورې را ویې غواړه چې ویې خورې که نه بیا به تر سهاره وږې پاتې شې.)) سپین سرې چې د وخت ډېرې تودې سړې لیدلې وې په هر څه پوهه شوه چې دا بوډۍ داسې کوم غم لري چې یوه دقیقه یې هم هېرولو ته تیاره نه ده.سپین سرې خبره بدله کړه او وې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ته د کومې خوا نه راروانه يې خورې.
- له جمونه.
- اوس خو به هلته موسم بدل شوی وي ، هوا به يخه شوې وي.
- هو.
- زه په انباله کې اوسم ،دانبالې موسم هم اوس ښه شوی دی.
- نو ته چېرې روانه يې ؟

پنډوکۍ ترور ځواب ورکړو((د جايزې دا خيستلو لپاره جيپورته روانه يم.هغې د خبرې د ژر خلاصولو کوښښ وکړو مگر سپين سرې پرې نښو دله ((جايزه ، دڅه شي جايزه ،تا گټلې ده؟؟؟)) پنډوکۍ ترور يو ځل بيا په ژړا شوه.سپين سرې پښمانه شوه.له دې نه وروسته پوره چوپتيا خوره شوه او يوازې د گاړي د تک اواز اوربدل کېدو. شپه نيمايي ته رسېدلې وه. دواړه بوډۍ غلې ناسې وې. د کرنال په سټېشن کې گاړی تم شو.لومړۍ سپين سرې له اوبه پلورونکي يو بوتل اوبه واخيستې او دڅنگ ناستې سپين سرې ته يې ست وکړو. هغې چې د انکار سر وخوځولو نو دې ورته بوتل په لاس کې کېښود او ورته يې وويل ((وڅکه ، وڅکه ،ستونی دې وچ کلک

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو.پنډوکۍ ترور اوبه اوښبلې او ورپسې سپین سرې هم اوبه وښبلې او په دې کې ریل ګاړي بیل شپیلی ووهلو او روان شو.ګونګه شپه کې د ریل ګاړي داواز او دځینو خلکو د خرهاري په منځ کې کله کله یو نیم ټوخی او د ماشوم ژړا اوریدل کیده.نوره غلې غلتیا وه،ګاړي رفتار نیولی و اود ډنګا ډیچا ، ډنګا ډیچا مسلسل غږ ختلو چې په دې کې یو ناڅاپه له بلې سپین سرې پوښتنه وکړه.چې ته چیرته ځې؟ ، له دې سره سپین سرې چې تر اوسه له اصل نه لرې وه ناڅاپه ساکت شوه ((یو نازولی زوی مې و ،د اته ویشتو کالو و ،پلار یې هم په پوځ کې جنرال و.)) سپین سرې د پوځ دنوم په اوریدو سره لږ ټکنۍ شوه.د پنډوکۍ ترور څخه لږ لرې شوه ، ژر ژر یې سترګې وچې کړې او خپل داستان ته یې داسې ادامه ورکړه: ((تیر جنګ کې شهید شو.)) هغې بلې ورته وویل چې مبړه دې؟.پنډوکې ترور ورته وویل چې هو غوښتل مې چې زوی مې غوښتل چې انجنري وکړي او خپل دفتر پرانیزي او هره ورځ یې په ډک زړه ولیدی شم خو هغه دپوځ شوق لرلو او لاړ په پوځ کې شامل شو.شپږ میاشتې دمخه چې د مجاهدو له خوا پوځي ګاړي والوځولی شول نو په یوه ګاړي کې هغه هم سپورو .له دې سره هغې په چیغو چیغو وژړل ، دژړا دبندولو هر څومره هڅې چې یې وکړې ناکامه شوې او په سلګیو سلګیو کې یې وویل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا ته ايالتي حکومت هغه دميړانې جايزه ورکوي.بلې سپين سرې چې په ژړا کې د پنډوکۍ ترور نه هم وړاندې وه د اوبو بوتل د هغې شونډو ته نږدې کړ او په زوره يې ورباندې څو ګوټه اوبه وڅښلې. بيا يې ورته دلاسه ورکړه :((خورې مه ژاړه ،زموږ د بدبختو هم دغه نصيب دی ، زما ميراتې د زوی هم همدا حال دی، مجاهدو د دين او مذهب په نامه له ځان سره بوتلو ،يوه ورځ يې راته مړی راوړو او راته يې وويل چې د پوځ سره په نښته کې شهيد شو.له دې سره هغې يو اوږد اسويلی وکړو او وې ويل : ((که زموږ د کور حالت ښه وای نو هغه به هېڅکله هم له مجاهدو سره نه وای تللی ،وزګارتيا او کوره لوږې هغه مجبوره کړو چې يو کار وکړي او د مجاهدو لپاره هم دا ښه موقع وه، هغوی زما لالی له مانه واخيست))له دې سره په ژړا شوه.پخه شپه وه ،له دوی پرته نورې ټولې سپرلی ويدې شوې وې، څوک په ناسته او څوک په يو بل پرتې وې.په دې کې پنډوکۍ ترور يو ځل بيا وويل: ((خورې ماته هم ګوره که نه؟ يوه دقيقه مې هم د هغه څېره له مخې نه لرې کېږي، هروخت مې سترګو ته مخامخ ولاړ وي.څنګه به زما نازولي بچوړي په وړه وړه خبره له ما سره جنګ کاوه ،زه به چې مروره شوم نوبيا به يې پخلا کولم.اوس به مې څوک پخلا کړي ؟ څوک به زما په درد غمجن شي؟ څوک دي چې په نيمه شپه زما اوښکې وچې کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـه دې کـې ورتـه سـپین سـرې داوبـو ګـوټ ورکـړو او وې ویـل: ((اوس خو دا خوارې شپې د کال نه هم اوږدې شوې دي.په کور کې چې د ناشې انګور سترګو ته ګورم نونـه پـو هېـږم چې کـومې خواته وتښتم.دوه میاشتې یې د واده شوې وې. بیا یې په مړاوو سترګو د پنډوکۍ ترور نه وپوښتل: ((سبا حکومت ستا شهید زوی تـه جـایزه ورکـوي؟)) خـو هغـې ورتـه سـم دسـتي ځـواب ورکړو((زما د زوی د سر قیمت راکوي.زه پـه جایزه څه کوم ، زه ترې کوم لرې ځای ته روانه یم ، چې زما زوی په کې نه وي، زه پـه هغـه جهـان کـې څـه کوم.پـه دې وخـت کـې یـوې لـه حکومـت نـه شکایت پیل کړ او بلې لـه مجاهدینو نـه.پنډوکې تـرور وویـل: زمـا زوی د وطـن لپـاره لاړ او سـتا زوی د دیـن لپـاره خـو دواړه د مور زامن وو.زوی که دهر څه لپاره مړشي خو دمـور زړه ورپسـې درد کوي.پـه دې کـې اخـوا پـه بلـه څـوکۍ کـې یـو ماشـوم د مـور شیدې روبدلې او د خپلې مور په توده غېږه کې ویـده شـوی و او مور هم ورباندې دمینې لاس ایښـی و. دواړه سـپین سـرې اوس غلې شوې وې او دا ورځخه هېر وو چې کـوم زوی د کـومې مـور و.په چورتونو کـې غرقې وې،دشـپېلۍ غږ ختلو ، دتـور دود پـه منځ کـې ریـل ګـاړی پـه مخـه روان و .... ډزه غـړپـه ..... ډزه غـړپـه..... ډزه غړپـه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښاغلي روشن لال ملهوتره لنډه پېژندنه

روشن لال ملهوتره د رامداس ملهوتره زوی او د داتارام لمسی دی. پلرنی ټاټوبی یې د پښتونخوا په سوات کې کابل ګرام سیمه ده. د پیدا ایښت دقیقه نېټه ورته نه ده څرګنده چې پر کوم کال زېږېدلی، خو د سرټیفیکېټ یعنې اسنادو له مخې یې د پیدا ایښت نېټه د ۱۹۵۰م کال د جنورۍ لومړۍ نېټه ده. د هند د نیمې وچې له وېش نه وروسته د شپېتمو میلادي کلونو په شا وخوا کې یې د کورنۍ اقتصادي وضعه ښه نه وه، د ژوند ګذران د ښه کېدا او د روزۍ او نفقې پیدا کولو په موخه یې کورنۍ د ۱۹۶۲ م کال د اپرېل پر شلمه نېټه د سوات له بریکوټ سیمې نه د هندوستان نوي ډیلي ته وکوچیده. په سوات کې یې په پښتو ژبه خبرې کولې، خو په ډیلي کې د هغې سیمې د خلکو په خبرو نه پوهېدل او خلک د دوی په پښتو نه پوهېدل. پر ژبه د نه پوهېدو له امله یې کاروبار ډېر خراب شو، هېڅ کار او خواري یې ونه موندله، کورنۍ یې اړه شوه ډیلی پرېږدي او د هندوستان یوه بل ایالت اتر پردېش ته کډه شي خو څه موده وروسته بیا بېرته له اتر پردېش نه ډیلي ته راغلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلی ملهوتره د پنځه کالو په عمر د پښتونخوا د سوات د بریکوټ په مډل سکول (ښوونځي) کې شامل شو او د غلته یې تر پنځم ټولګي پورې زده کړې وکړې. پر ۱۹۲۲ م کال یې چې کورنۍ له پښتونخوا څخه نوي ډیلي ته ولاړه او بیا یو کال وروسته له هغه ځایه د اتر پردیش Palia Kalan ته کډه شول، نو دغلته په یوه ښوونځي کې په شپږم ټولګي کې شامل شو.

بیا یې کورنۍ د ۱۹۲۳ م کال په جنورۍ کې بېرته ډیلي ته راغله او دهمدغه کال د جون په میاشت کې د ډیلي په بهارت نګر سیمه کې د بهارت نګر په مډل سکول کې په اووم ټولګي کې شامل شو. تر اتم ټولګي پورې یې په دغه ښوونځي کې زده کړې وکړې او بیا د ډیلي د شکتي نګر په "ګورنمنټ هایر سیکنډري سکول" کې شامل شو. له څه وخت تېرېدو وروسته یې د ال انډیا راډیو په پښتو څانګه کې دنده تر لاسه کړه، د دندې تر څنګ یې خپلو لوړو زده کړو ته هم ملا وتړله او پر۱۹۷۲م کال یې له ډیلي پوهنتون څخه په (English, Hindi, Science, History Political) کې د B.A سند تر لاسه کړ او تر دې وروسته یې له میرټ پوهنتون څخه پر ۱۹۷۵ م کال په انګلیسي ادب کې د ماسترۍ سند هم واخیست.

د ۱۹۲۹ م کال د مې پر ۲۲ نېټه یې د لومړي ځل لپاره د یوه انانو سمبنټ په لوستلو سره د ال انډیا راډیو له څپو څخه غږ خپور شو. ښاغلي روشن لال ملهوتره د ال انډیا راډیو په پښتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګه کې د پښتو څانګې د مرستيال په توګه د ۱۹۷۱م کال په فېبروري میاشت کې کار پیل کې.

ښاغلی ملهوتره د ۱۹۸۲م کال د اګست میاشتې پر ۲۰ نېټه د پښتو څانګې مشر وټاکل شو او د ۲۰۰۹ م کال د ډسمبر تر ۳۱ نېټې پورې یې د غه دنده ترسره او وروسته تقاعد شوی دی.

ښاغلی ملهوتره اوس د ډیلي ښار په شالیمار باغ کې اوسېږي او خپل شخصي کاروبار کوي.

ښاغلي ملهوتره د پښتو ادبیاتو او هنر په بېلابېلو څانګو کې د خپل فکر نیلي وځغلول، اثار یې وپنځول، ژباړې یې وکړې او اوس هم لګیا دی د ژوند یوه برخه یې د پښتو ژبې خدمت ته وقف کړې ده، همدغو کارونو ښاغلی روشن لال ملهوتره د پښتنو ادیبانو په کتار کې راوست او نوم به یې د تل لپاره د پښتو ادب په تاریخ کې ژوندی وي.

تر اوسه پورې د ښاغلي ملهوتره شپږ کتابونه د(بدلون)، (د امر مېلمستیا)،(دخرمازغه)، دهندي کیسو ګلدسته(دهندي کیسو ژباړه) او(هندي - پښتو قاموس) چاپ شوي او تر لسو زیات لیکلي کتابونه یې ناچاپ پاتې دي.

مور دښاغلي ملهوتره د لنډو کیسوټولګه چې اوس ستاسې په لاس کې ده او دا هغه کیسې دي چې ښاغلي ملهوتره په خپل قلم لیکلي دي.

په درنښت

څېړندوی رفیع الله نیازی

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه او کور ودانی

د افغانســـتان ملـــي تحریـــک د هېـــواد پـــالو او فرهنګپـــالو شخصیتونو ښاغلیو (چرند سنګ او پارسن سنګ) څخه د زړه لـه تلـه مننـه کـوي چې د دې اثـر چـاپ تـه یـې اوږه ورکـړه. ملـي تحریک ویاړي چې د علمي اثارو د چاپ لړۍ یې پیل کړې ده. دا لړۍ بـه دوام لـري. مـوږ لـه ټولـو درنـو هېوادوالـو څخـه پـه خـورا درنښت هیله کوو چې په خپل معنوي او مـادي وس د کتـابونو د چاپ دا لړۍ لا پسې وغځوي.

یو ځل بیا ددې اثر له لیکوال او چاپوونکو څخه د زړه له تله مننه کوو چې ددې اثر د لیکلو او چاپولو جوګه شول.

په فرهنګي مینه

د افغانستان ملي تحریک

(c) ketabton.com: The Digital Library

Roshan lal malhotra

د افغانستان ملي تحریک
www.melitahrik.com

د خپرونو لړ: ۳۴

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library